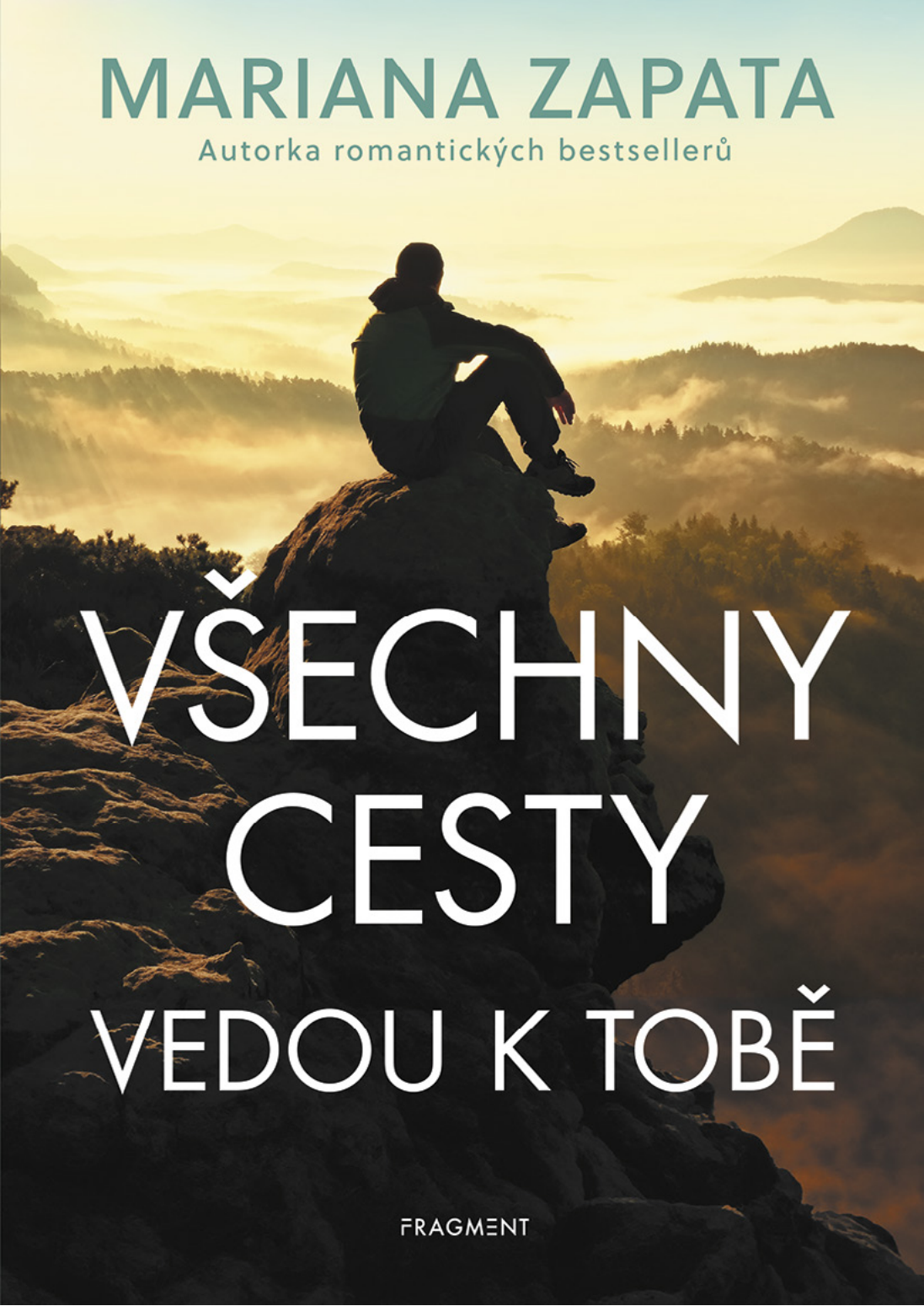

MARIANA ZAPATA

Autorka romantických bestsellerů

VŠECHNY
CESTY
VEDOU K TOBĚ

FRAGMENT

Všechny cesty vedou k tobě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata
Všechny cesty vedou k tobě
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VŠECHNY CESTY VEDOU K TOBĚ

MARIANA ZAPATA

přeložila
Romana Bičíková

FRAGMENT

Copyright © 2021 by Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2024
Cover photo © rdonar / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7038-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7041-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7047-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7048- (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

*Nevím, jak bych to bez tebe loni zvládla.
Evo, děkuju ti za všechno.*

Kapitola první

Pálily mě oči. Vlastně mě v nich nepřestalo štípat od chvíle, co se před pár hodinami setmělo, ale i tak jsem dál mžourala skrz čelní sklo. Na kraji silnice, přesně v místech, kam dosahovalo světlo reflektorů mého auta, se objevila cedule.

Zhluboka jsem se nadechla a stejně zhluboka vydechla.

VÍTÁ VÁS MĚSTO PAGOSA SPRINGS

Nejhlubší horké prameny na světě

Přečetla jsem si nápis ještě jednou, abych měla jistotu, že se mi jen nezdál.

Byla jsem tu. Konečně!

Trvalo mi to jen celou věčnost.

No dobře, věčnost, která se vešla do dvou měsíců. Asi osm týdnů cesty, během níž jsem jela, co nejpomaleji to šlo, zastavovala u každé pamětihodnosti a turistické atrakce a v každém dvouhvězdičkovém hotelu, který jsem míjela. Cesty z Floridy přes Alabamu, Mississippi a Louisianu. Nějakou dobu jsem strávila v Texasu a pak jsem si odskočila do Arizony a podívala se do měst a vesniček, které jsem si nestihla prohlédnout, když jsem tudy projížděla posledně. Dokonce jsem navštívila jednoho kamaráda a jeho rodinu. A když už jsem tam byla, vyrazila jsem i do Las Vegas, což bylo další místo, kde jsem byla snad desetkrát, ale nikdy jsem ho pořádně neprozkoumala. Skoro tři týdny

jsem strávila v Utahu. Další týden jsem se věnovala Novému Mexiku a pak už jsem zamířila zpátky po svých stopách a do hor. Do Colorada, kde mě čekal můj cíl – nebo jsem v to aspoň doufala.

A teď jsem tu konečně byla.

Teda skoro.

Svěsila jsem ramena a pohodlně se opřela. Trochu jsem se uvolnila. Podle navigace mi k pronajatému domu na opačném konci města v jihozápadní části Colorada – města, o kterém většina lidí nikdy neslyšela – zbývalo urazit ještě půl hodiny.

Tenhle dům měl být mým domovem na příští měsíc – nebo i déle, pokud všechno vyjde tak, jak chci. Někde jsem se koneckonců usadit musela.

Podle fotek na internetu měl být dům, který jsem si pronajala, přesně to, co jsem hledala. Nic velkého, ne přímo ve městě. Hlavně mi ale padl do oka proto, že mi připomínal poslední dům, ve kterém jsme bydlely s mamkou.

A vzhledem k tomu, že jsem si ho rezervovala na poslední chvíli, v podstatě na samém začátku léta a tím pádem turistické sezony, jsem zas tak moc na výběr neměla – teda spíš vůbec. Vrátit se do Pagosa Springs mě napadlo uprostřed noci před dvěma týdny, zatímco mě na duši tížila všechna rozhodnutí, která jsem udělala za posledních čtrnáct let – a to ne poprvé, ale spíš tak potisící. Měla jsem co dělat, abych se nerozbrečela. Slzy se mi do očí nehrnuly proto, že jsem seděla sama v pokoji ve městě Moab a v okruhu tisíce kilometrů nebyl ani jeden člověk, kterému by na mně záleželo. Ne, vytryskly mi, protože jsem si vzpomněla na mámu a na to, že naposledy jsem v Utahu byla s ní.

A možná taky trochu proto, že jsem vůbec netušila, co si počít se svým životem, a to mě dělalo k smrti.

Ale právě v tu chvíli mě osvítil tenhle nápad.

Vrať se do Pagosy.

A proč taky ne?

Hodně jsem tou dobou přemýšlela o tom, co chci, co potřebuju. Už bezmála dva měsíce jsem trávila čas jen sama se sebou a nic moc jiného jsem na práci neměla. Napadlo mě sepsat si seznam. Ale seznamů a rozvrhů jsem už měla plné zuby potom, co jsem posledních deset let poslouchala jiné lidi, jak mi říkají, co můžu a co ne. Měla jsem po krk plánování a spousty dalších věcí a lidí.

A jakmile mi na mysli vytanulo místo, které bývalo mým domovem, uvědomila jsem si, že přesně tohle chci. Cítila jsem, že je to správné rozhodnutí. Už mě nebavilo jezdit autem sem a tam a hledat způsob, jak vrátit svému životu aspoň jakýs takýs řád.

Rozhodla jsem se, že se prostě dám do kupy.

Nový rok, nová Aurora.

No a co, že byl červen. Kdo říkal, že rok musí začínat zrovna prvního ledna? Ten můj začal asi před dvanácti měsíci jednou ve středu odpoledne záplavou slz. Už bylo na čase, aby se objevila nová verze ženy, kterou jsem tehdy bývala.

A proto jsem teď byla tady.

Ve městě, kde jsem před dvaceti lety vyrůstala.

Tisíce kilometrů daleko od Cape Coral a všeho a všech v Nashvillu.

Poprvé po hodně, hodně dlouhé době jsem si mohla dělat úplně cokoli, co se mi zachtělo.

Mohla jsem být, kýmkoli jsem chtěla.

Lepší pozdě než nikdy, no ne?

Vydechla jsem a protřepala si ramena, abych se trochu probrala. Zase se v nich ozvala bolest, která se objevila ve chvíli, kdy se mi pod nohama rozsypal svět, a od té doby mě nepřešla. Možná jsem neměla dlouhodobější představu o tom, co si se sebou počnu, ale něco už mě napadne. Neměla jsem sílu litovat rozhodnutí vyrazit právě sem.

Sice jsem v životě litovala spousty věcí, ale tohle nebude jedna z nich. I kdybych se tu nakonec nezdržela, aspoň na měsíc mi bude domovem Pagosa Springs a jeden měsíc z dlouhodobějšího hlediska v lidském životě neznamená skoro nic. Bude to jen odrazový můstek

k budoucnosti. Nebo možná náplast na rány z minulosti. A povzbuzení v přítomnosti.

Nikdy není pozdě dát se novou cestou, jak zpívala moje kamarádka Yuki. Měla jsem dobrý důvod dojet až do Colorada, nehodlala jsem dopustit, aby moje rozbolavělá ramena, otlačený zadek, cukající sedací nerv a oči, které nutně potřebovaly jednak světlo a jednak spánek, přišly vniveč.

A i když jsem těsně nad obočím cítila počínající bolest hlavy, no, i to byla jen součást cesty, stavební blok potřebný k vybudování lepší budoucnosti. Co bolí, to sílí.

A pokud nebudu muset aspoň měsíc usednout za volant, tak tím líp. Z představy, že tu budu dřepět ještě třeba jen minutu, se mi chtělo zvracet. Když jsem se nad tím tak zamyslela, možná by nebylo od věci si rovnou koupit nové auto. Peníze jsem na to měla. Krvavé peníze. Aspoň bych je utratila za něco, co doopravdy potřebuju, vzhledem k tomu, že moje stará kraksna neměla ani pohon všech čtyř kol.

Teď. Přítomnost. Nová.

Minulost jsem hodlala nechat přesně tam, kde byla. Sice bych nejradši škrtla sirkou a spálila ji na troud, ale to nebylo možné.

Hlavně proto, že by mě pak zavřeli za dvojitou vraždu, a na to společnost nenahlíží zrovna shovívavě.

Místo toho jsem si ušetřila zápis do rejstříku trestů a vyrazila kupředu s čistým štítem. Sbohem, Nashville a všichni a všechno v něm. Pápá, Florido, a vítěj, Colorado, hory a klidná a doufejme, že i šťastná budoucnosti. Prostě si ji přivolám silou vůle, když to bude nutné. Jak taky zpívala Yuki: *Když vesmíru řekneš, co chceš, někdo tě možná vyslechne*.

Tu nejtěžší část jsem měla za sebou. Teď už mě čekala jen budoucnost. První krok do dalších třiatřiceti let mého života.

Možná bych za to Jonesovým měla vlastně poděkovat. Teda, ne za to, jak mě využili, ale aspoň už jsem věděla, s kým jsem měla co do činění, a hlavně jsem odtamtud dokázala utéct.

Byla jsem volná.

Mohla jsem se vrátit tam, kde jsem strávila první část svého života, podívat se na místa, kde jsem naposledy viděla mámu. Na místa, která tolik milovala a já na ně měla jedny ze svých nejkrásnějších vzpomínek, ale taky jedny z nejhorších.

Udělám všechno, co bude v mých silách, abych se v životě posunula dál.

A první krok byl odbočit doleva na prašnou cestu, která by se s přirvnýma očima dala nazvat venkovskou silnicí.

Sevřela jsem volant co nejpevněji. Kola auta nadskakovala po výmolech a mně mezitím vytanula na mysli rozmlžená poslední vzpomínka na moji mámu, na její zelenohnědé oči – stejné, které na mě teď hleděly ze zpětného zrcátka. Další věc, kterou jsme měly společnou, byly hnědé vlasy – ani moc tmavé, ale ani světlé – minimálně do doby, než jsem se začala barvit. Vlasy už si zase nebarvím, vlastně jsem s tím začala jen kvůli paní Jonesové. Nejvíc teď ale vzpomínám na to, jak pevně mě máma objala, než mi dovolila jít druhý den za kamarádkou, místo abych s ní vyrazila na túru, kterou pro nás naplánovala. Jak mě u ní vysadila, dala mi pusu a usmála se: „*Tak se uvidíme zítra, беруško moje!*“

Do břicha mě snad už po milionté bodla hořká provinilost, ostřejší a smrtelnější než nabroušená dýka z rampouchu. A jako vždycky, když mě zaplavil tenhle důvěrně známý pocit, jsem se sama sebe ptala: *Co kdyby? Co kdybych šla tehdy s ní?* A stejně jako vždycky jsem si odpověděla, že na tom nezáleží, protože se to stejně nikdy nedozvím.

Zamžourala jsem do dálky před sebe a auto najelo na další výtluk, ještě větší než předtím. V duchu jsem nadávala, proč tyhle silnice nemůžou být osvětlené.

Možná jsem si měla poslední část cesty o den prodloužit, protože pak bych se nemusela v horách motat potmě.

Nešlo jen o stoupání a křivolaké silnice, ale taky o jeleny, čipmanky, králíky a veverky. Viděla jsem i pásovce a skunka. Všechna tahle zvířata se rozhodla na poslední chvíli přeběhnout silnici a vylekat mě

tak moc, že jsem dupla na brzdy a jen děkovala bohu, že není zima a na silnicích tu nejedí moc aut. Už jsem zkrátka chtěla být doma – tedy na místě, které mi mělo dočasný domov poskytnout.

Chtěla jsem najít člověka jménem Tobias Rhodes, který za velmi rozumný peníz pronajímal byt nad svou garáží. Já jsem měla být první nájemkyně. Byt tedy neměl žádná hodnocení, ale jinak splňoval všechno, co jsem od pronájmu chtěla, takže jsem byla ochotná do toho jít.

Navíc jsem neměla moc jiných možností, leda si pronajmout pokoj u někoho v domě, nebo se ubytovat v hotelu.

„Za dvě stě metrů dorazíte do cíle,“ oznámila mi navigace.

Sevřela jsem volant a znovu zamžourala, matně jsem zahlédla příjezdovou cestu. Pokud byly okolo ještě nějaké další domy, v té tmě jsem je neviděla. Vážně jsem byla na samém konci světa.

Přesně po tom jsem toužila. Klid a soukromí.

Zahnula jsem na domnělou příjezdovou cestu označenou jen sloupkem s přilepenou odrazkou a v duchu jsem sama sebe přesvědčovala, že všechno dobře dopadne.

Najdu si práci... budu něco dělat... a projdu máminy deníky, abych mohla vyrazit na túru po některých trasách, o nichž si psala. Aspoň po těch, co se jí nejvíc líbily. To byl jeden z hlavních důvodů, proč mi návrat sem připadal jako opravdu dobrý nápad.

Lidé většinou pláčou, když něco končí, ale občas je pláč potřeba, i když něco nového začíná. Nikdy nezapomenu na to, co mám za sebou. Ale z tohoto nového začátku a všeho, co z něj vyplyne, se budu radovat, aspoň nakolik to půjde.

Budu to brát krůček po krůčku.

Přede mnou se tyčil dům. Podle toho, kolik měl oken, jsem odhadovala, že nebude moc velký, ale na tom vůbec nezáleželo. Po straně, tak pět nebo patnáct metrů ode mě – řídit potmě bylo s mým astigmatismem fakt nánic – stála další budova, která vypadala jako garáž. Před domem parkovalo jediné auto, starý Ford Bronco, který jsem poznala jen díky tomu, že můj bratranec strávil několik let opravováním skoro stejného džípu.

Zajela jsem k menší, méně osvětlené budově a uviděla velká garážová vrata. Pod pneumatikami mi skřípal štěrk, od podvozku se mi s cinkáním odrážely kamínky, a já si v duchu musela připomenout, proč tu jsem a že všechno dobře dopadne. Zaparkovala jsem, zamrkala, promnula si oči a pak jsem konečně vytáhla mobil, abych si znovu přečetla instrukce, jak se ubytovat. Zítra se možná dojdou majiteli domu představit. Anebo ho prostě nechám na pokoji, hlavně když on nechá na pokoji mě.

Vystoupila jsem z auta.

Tímhle začínal zbytek mého života. A já se budu snažit ze všech sil, tak, jak mě to učila mamka, protože přesně to by teď ode mě čekala.

Posvítila jsem si mobilem a během chvíle jsem našla dveře – povedlo se mi zaparkovat hned vedle nich – a zamčenou krabičku pověšenou na klíce. Kód, který mi e-mailem přišel od pronajímatele, zafungoval hned napoprvé. V krabičce jsem našla jeden osamělý klíč, který naštěstí do zámku pasoval, a dveře se se skřípěním otevřely. Za nimi bylo nalevo schodiště a napravo další dveře. Zmáčkla jsem vypínač a otevřela další dveře naproti těm, kterými jsem právě vešla, čekala jsem, že povedou do garáže. V tom jsem se nemýlila.

Prekvapilo mě však, že uvnitř není žádné auto.

Stěny byly obložené vším možným – část obkladů tvořila akustická pěna, kterou jsem znala z nahrávacích studií, jinde byly ke zdem přibité modré rohožky, a dokonce tu jako obklady sloužily i dvě staré matrace. Uprostřed stály velký černý reproduktor, starý, omlácený zesilovač, dvě stoličky a stojánek se třemi kytarami. A vedle toho klávesy a jednoduchá sada bicích.

Ztěžka jsem polkla.

Pak jsem si všimla dvou plakátů přišpendlených na stěně a pomalu jsem vydechla. Jeden propagoval mladého folkového zpěváka a druhý turné dvou rockových kapel. Žádné country ani pop.

Nejdůležitější bylo si nic zbytečně nedomyšlet. Pokrčila jsem nad evidentní hudební zkušebnou rameny, vycouvala zpátky do chodby a zavřela za sebou dveře.

Zamířila jsem na schody a cestou jsem rozsvěcela další světla. Vydechla jsem úlevou: garsonka vypadala úplně stejně jako na fotkách. Po pravé straně byla ke stěně přiražená postel, v rohu topení vyrobené tak, aby připomínalo kamna na dříví, stolek se dvěma židlemi, lednice, která vypadala, že je tu ještě z devadesátých let, ale to mi bylo fuk, plotna, která nejspíš nebyla o moc novější, dřez, jedny dveře nejspíš od vestavěné skříně, a druhé – zavřené –, za kterými snad bude koupelna, o níž se inzerát o pronájmu zmiňoval. Nebyla tu pračka ani sušička, a na ty jsem se předtím ani neptala. Ve městě byla veřejná prádelna, to jsem si našla na internetu, takže to nějak zvládnou.

Podlahy byly dřevěné a hodně poškrábané, a na stole trůnila zavařovací sklenice s lučními květinami. Usmála jsem se.

Jonesovi by držkovali, že to není žádný Ritz, ale mně to připadalo dokonalé. Měla jsem tu všechno, co jsem potřebovala, a hlavně mi to tu připomínalo byt, kde jsem žila s mamkou – těmi dřevem obloženými stěnami a celkovou... vřelostí.

Bylo to vážně perfektní.

Snad poprvé v životě jsem byla z nějakého svého rozhodnutí doopravdy nadšená. A byl to vážně skvělý pocit. Naděje se ve mně vzňala jako rachejtla. Vynesla jsem nahoru svoji bagáž, krabici a přenosnou ledničku, stačily tři cesty a bylo to.

Člověk by řekl, že sbalit celý svůj život může trvat několik dní nebo i týdnů. Pokud máte hodně věcí, tak klidně i měsíců.

Já jsem toho ale zas tolik neměla. Když mi Kadenův právník – muž, kterému jsem deset let posílala přáníčka k Vánocům – den po rozchodu s Kadenem doručil výzvu, že se mám do třiceti dnů odstěhovat z našeho společného domu, odešla jsem v podstatě bez ničeho už o pár hodin později. Vzala jsem si jen dva kufry a čtyři krabice svých věcí, zbytek jsem Kadenovi nechala.

A to bylo dobře. Bylo dobře, že jsme se rozešli, to jsem věděla. V tu chvíli a ještě dlouho potom mě to bolelo, a to pořádně. Ale teď už ne.

Jenze... mě pořád občas přepadla lítost, že jsem těm zrádcům neposlala hovno zapečené do koláče jako ve filmu *Černobílý svět*. Takže zas tak dobrý člověk jsem taky nebyla.

Otevřela jsem lednici, abych do ní uklidila šunku, sýr, majonézu, tři plechovky jahodové limonády a jedno pivo, když vtom se z přízemí ozvalo zavržení.

Dveře. To vrzly dveře.

Krve by se ve mně nedořezal.

Vytáhla jsem z kabelky pepřák a zaváhala – majitel domu by sem přece nevlezl jen tak bez ohlášení, nebo ano? Jako jasně, byla to jeho nemovitost, ale já jsem si ji pronajala. Podepsala jsem smlouvu a poslala mu kopii svého řidičáku, doufala jsem, že si mě nebude chtít proklepnout, ale i kdyby, tak co už.

V posledních pár bytech, které jsem si pronajala, se majitelé většinou přišli zeptat, jestli něco nepotřebuju, ale nikdy dovnitř nenakráčeli jen tak. A jen jeden z nich si mě našel na internetu podle jména a začal se mě vyptávat na hodně nepříjemné věci.

„Haló?“ zavolala jsem s prstem na spoušti pepřového spreje.

Odpovědí mi byly kroky na schodech, hlasité dunění nejspíš hodně těžkých bot.

„Haló?“ zkusila jsem to hlasitěji, uši nastražené, ale kroky po schodech stoupaly dál, takže jsem sevřela lahvičku pepřáku ještě pevněji.

Zatajila jsem dech – protože když člověk nedýchá, tak samozřejmě méně líp slyší, to dá rozum – a zahlédla jsem nejdřív vlasy a pak i obličej a o vteřinu později vyšel ten člověk poslední dva nebo tři schody a byl tu.

Ten člověk. Muž.

Majitel?

Bože, rozhodně jsem v to doufala.

Měl na sobě khaki košili zakasanou do tmavých kalhot, které mohly být modré nebo černé nebo cokoli jiného, barva se v přítomnosti nedala určit.

Zamžourala jsem a rychle schovala obě ruce za záda, aby neviděl, že držím pepřák.

U pasu se mu houpala zbraň. Měl pistoli!

Bleskově jsem zvedla ruce nad hlavu. „Do prdele!“ vyjekla jsem. „Klidně si vezměte, co chcete, jen mi prosím neubližujte!“

Cizinec trhl překvapeně hlavou a zavrčel: „Cože?“

Zvedla jsem ruce ještě výš, ramena jsem měla v úrovni uší, a kývla jsem směrem ke kabelce ležící na stole. „Tamhle je moje peněženka. Klidně si ji vezměte. A klíče taky.“ Měla jsem pojištění, kopii občanky vyfocenou v telefonu a ten byl bezpečně ukrytý v zadní kapse mých džínů. Platební kartu můžu zablokovat a nechat si poslat novou, kreditku nahlásit jako ukradenou. Na hotovosti mi ani v nejmenším nezáleželo. Nic z toho nestálo za to, abych kvůli tomu umřela. Nic.

Muž ale znovu trhl hlavou. „O čem to sakra meleš? Já se tě nesnažím okrást. Co pohledáváš v mém domě?“ Jeho slova kolem mě prolétala jako vystřelené nábojnice.

Tak moment.

Zamrkala jsem, ale ruce jsem pro jistotu nechala ve vzduchu. Co to mělo znamenat? „Vy jste Tobias Rhodes?“ Byla jsem si jistá, že tak se jmenuje člověk, s nímž jsem podepsala nájemní smlouvu. Na webu měl i fotku, ale tu jsem moc důkladně nezkoumala.

„Proč?“ odpověděl mi otázkou.

„Ehm, protože jsem si tuhle garsonku pronajala? Dneska jsem měla mít check-in.“

„Check-in?“ zopakoval chlap chraplavým hlasem. Byla jsem si docela jistá, že se mračí jako čert, ale stál tak, že mu do tváře nedopadalo žádné světlo. „Máš snad pocit, že tohle je hotel?“

Ale ale, někdo tady byl pěkně nevrlý.

Užuž jsem se chystala otevřít pusu a oznámit mu, že vážně nemám pocit, že jsem v hotelu, ale na druhou stranu jsem si tenhle byt zarezervovala a zaplatila za svůj pobyt předem, když vtom se z přízemí

ozvalo další, ještě hlasitější zavržení, a potom mnohem méně ochraptělý, zjevně mladší hlas: „Tati! Počkej!“

Muž se otočil zpátky ke schodišti a ramena jako by se mu rozšířila v ochranném nebo možná obranném postoji. Nespouštěla jsem ho z očí.

Ted, když si mě nevšímal, mohla jsem si ho pořádně prohlédnout. Došlo mi, že je to chlap jako hora, vysoký a mohutný. A na košili měl několik nášivek. Vypadaly jako policejní nebo vojenské.

V uších mi duněl tlukot vlastního srdce, znovu jsem sklouzla očima k pistoli v pouzdře u jeho pasu. Hlasem, který mi zněl až příliš hlučně, jsem vykřikla: „Můžu... můžu vám ukázat potvrzení rezervace...“

Co se to dělo? Že by mě někdo podvedl a tenhle byt k pronájmu nebyl?

Moje slova přitáhla jeho pozornost zpátky ke mně právě ve chvíli, kdy na vrcholek schodiště vyskočila další postava. Byla menší a hubenější, ale nic víc jsem nerozeznala. Jeho syn? Nebo dcera?

Hromotluk si nově příchozího nevšímal. Z jeho hlasu i celého držení těla čísel hněv. „Nedovolený vniknutí a vloupání je zločin.“

„Vloupání?“ zaskřehotala jsem zmateně, moje ubohé srdce dál bušilo jako splašené. Co to mělo znamenat? *Co se to tu sakra dělo?* „Došla jsem kód k vyzvednutí klíčů. Odemkla jsem si.“ Jak to, že o tom nevěděl? Co byl vůbec zač? *Bylo tohle celé podvod?*

Koutkem oka – protože jsem zrak stále nespouštěla z toho chlapa – jsem zahlédla, jak ten menší člověk něco mumlá. Pak trochu hlasitěji zasyčel: „Tati.“

V tu chvíli se muž konečně otočil k postavičce, která nejspíš byla jeho ratolest. „Amosi,“ zavrčel tónem, který zněl jako varování. Varování, že v něm kypí vztek.

Měla jsem pocit, že se tu něco semele.

„Musíme si promluvit,“ špitl ten človíček a otočil se ke mně. Zdálo se, že na okamžik strnul, pak zamrkal a zjevně se oklepal dost na to, aby mohl dál mluvit – hlasem tak tichým, že jsem musela hodně

špicovat uši, abych ho slyšela. „Zdravím, slečno De La Torre, ehm, omlouvám se za to nedorozumění. Ehm, dejte nám chvilku, prosím.“

Kdo byl sakra zase tohle?

Odkud znal moje jméno? A jaké nedorozumění, krucinál?

Ale to znamenalo, že... to nemůže být až tak zlé, ne?

Můj optimismus vydržel sotva vteřinu, protože v tlumeném světle garsonky jsem viděla, jak ten velký chlap pomalu potřásá hlavou. A když promluvil, srdce mi spadlo až do kalhot. Znělo to výhrůžně. „Amosi, jestli to je to, co si myslím, tak si mě nepřej.“

To neznělo moc slibně.

„Tys ten inzerát o pronájmu vážně uveřejnil, i když jsem ti to po každý, když jsi s tím přišel, výslovně zakázal? Nejmní padesátkrát?“ zeptal se chlap. Sice nezvýšil hlas, ale to bylo jedno, protože jeho vrčení znělo mnohem hůř, než kdyby křičel. Dokonce i já jsem se ošila, a to nemluvil na mě.

Ale co to právě řekl?

„Tati.“ Mladší z dvojice postoupil o pár kroků, takže na něj dopadlo světlo a já si potvrdila, že to je skutečně kluk – puberták, kterému podle hlasu mohlo být někde mezi dvanácti a šestnácti lety. Na rozdíl od čahouna, který byl zjevně jeho otec, měl úzkou, hranatou tvář, a dlouhé hubené paže utopené v rukávech trička, které mu bylo tak o dvě čísla větší.

Měla jsem z toho opravdu špatný pocit.

Na mysli mi vytanulo, že v okruhu tří set kilometrů nebyl jediný volný pokoj.

Do hotelu se mi nechtělo. Těch jsem měla do konce života dost a z představy, že by mi teď nic jiného nezbylo, se mi dělalo špatně.

A pronajmout si pokoj u někoho cizího po mých minulých zkušenostech taky nepřipadalo v úvahu.

„Zaplatila jsem. Částka už je stržená z účtu,“ rozkřikla jsem se v náhlé panice. Chtěla jsem zůstat *tady*. Měla jsem po krk řízení a touha konečně se někde usadit mi najednou zaplnila všechny buňky v těle.

Chtěla jsem začít zase od nuly. Vybudovat něco nového. A chtěla jsem to udělat tady, v Pagose.

Muž si mě prohlédl, měla jsem neodbytný pocit, že u toho trochu vykulil oči, ale pak se znovu obrátil k tomu klukovi a máchl rukou ve vzduchu. V místnosti to jiskřilo nakupeným vztekem a hrozilo, že to brzo bouchne.

Já jsem evidentně byla neviditelná a moje platba nic neznamenala.

„To si děláš prdel, Ame? Zakázal jsem ti to. Ne jednou, ne dvakrát, ale pokaždý, když jsi s tím přišel,“ prskal rozzuřeně chlap. „Nechci mít v baráku nikoho cizího. To ses fakt posral.“ Pořád mluvil celkem potichu, ale každé slovo znělo jako vyštěknutí, drsné a smrtelně vážné.

„Technicky vzato to není barák,“ opáčil šepem kluk – Amos – a ohlédl se přes rameno na mě. Zamával mi, ale ruka se mu třásla.

On na mě mával.

Netušila jsem, co si počít, a tak jsem mu mávnutí opětovala. Byla jsem zmatená až na půdu a teď ke všemu ještě vyděšená.

Naštvaný chlap se mezitím rozhodně neuklidnil. Ani zdaleka. „Garáž je součástí baráku! Nechtej mě za slovo,“ zavrčel a zakomíhal odmítavě prsty.

Ty prsty patřily k ruce a ta patřila k hodně silné paži, kterou jsem si teď pořádně prohlédla. Neušlo mi, že mu na nadloktí nabíhají žíly. Ale co mohly znamenat ty nášivky na košili? Pokusila jsem se na ně zaměřit.

„Ne prostě znamená ne,“ rozčiloval se dál, když se jeho syn snažil něco namítnout. „Nemůžu uvěřit, žes mě neposlechl. Jak jsi to mohl udělat? Za mými zády? Prostě to nahrát na internet?“ vrtěl hlavou, jako by ho to dokonale ohromilo. „Měl jsi snad v plánu tu ubytovat nějaký úchyly, zatímco budu pryč?“

Úchyly?

Já a úchyl?

Věděla jsem, že mi do toho nic není.

Ale.

Nedokázala jsem udržet jazyk za zuby. „Ehm, jen aby bylo jasno, já nejsem žádný úchyl,“ vložila jsem se do toho. „A klidně vám ukážu rezervaci. Zaplatila jsem dopředu za celý měsíc –“

Kruci.

Kluk sebou cukl a jeho otce to přimělo přistoupit o krok blíž. Tím se dostal na světlo a já mu konečně pořádně viděla do tváře.

A že to, panečku, byla tvář.

Za tímhle mužem bych se rozhodně ohlédla i v době, kdy jsem ještě byla s Kadenem. A proč taky ne? Pořád jsem byla ženská a v žilách mi kolovala krev. A on měl přesně takový obličej. Už jsem jich v životě pár viděla, takže vím, o čem mluvím.

Nedokázala jsem si představit žádnou maskérku, která by jeho rysy nepopsala jako ostře řezané, rozhodně ne líbezná, ale mužná, pravidelná, což zdůrazňovaly i rty semknuté do zamračené čárky a husté obočí, které tvořilo dvě rovné linky pod výrazným čelem. A k tomu ta působivá, silná čelist. Připadalo mi, že má dokonce i dolíček na bradě. Muselo mu být lehce přes čtyřicet.

„Sexy drsňák“ tak bych ho asi popsala. Možná dokonce „neskutečný krasavec“, kdyby se v tu chvíli zrovna netvářil, jako že se chystá někoho zabít.

Každopádně nevypadal jako můj bývalý s tím svým neodolatelným kukučem kluka od vedle, nad kterým omdlívaly tisíce žen.

Což taky vedlo ke krachu našeho vztahu.

Možná že ten koláč s exkrementy nakonec přece jen pošlu. Ještě si to promyslím.

Zkrátka a dobře tenhle chlap, co se tu hádal se svým náctiletým synem, u pasu mu visela pistole a na sobě měl košili, která musela patřit k nějakému druhu uniformy, byl neuvěřitelný fešák.

I když už byl prošedivělý, což jsem zjistila, když mu světlo dopadlo na hlavu tak dokonale, že jsem uviděla hnědé nebo možná černé vlasy prokvetlé stříbrem.

Taky mě ale pořád přehlížel jako širé lány. Bylo mu úplně fuk, co říkám, dál jen úsečně prskal slova tím nejpřísnějším hlasem, co jsem kdy slyšela. A přitom nekřičel. Udělalo by to na mě dojem, kdyby mě v tu chvíli už nesžíral strach, že skončím na dlažbě.

„Tati...“, zkusil to znovu jeho syn. Měl tmavé vlasy, skoro miminkovsky hladkou tvářičku a lehce snědou pleť. Byl samá ruka, samá noha, na sobě měl černé tričko s logem nějaké kapely, a postavil se mezi mě a svého otce jako barikáda.

„Celej měsíc?“

Aha, takže tohle zaslechl.

Kluk nehnul ani brvou a velice tiše odpověděl: „Nedovolíš mi najít si brigádu. Jak jinak si mám podle tebe vydělat?“

Chlapovi na čele vyskočila žíla a ostré lícni kosti mu zbarvil rumě-nec. „Já vím, na co ty prachy chceš, Ame, a ty zase víš, co si o tom myslím. Už jsem ti to říkal. Shodli jsme se na tom s tvojí mámou i s Bily-m. Nepotřebuješ kytaru za tři tácy, ta tvoje ti na hraní stačí.“

„Já vím, že stačí, ale když já bych chtěl –“

„Prostě ji nepotřebuješ. Nebudeš kvůli ní –“

„Tati, prosím,“ škemral kluk. Pak na mě přes rameno ukázal palcem. „Koukni se na ni. Není úchyl, jmenuje se Aurora. Aurora De La Torre. Našel jsem si ji na instagramu. Dává tam jen fotky jídla a zvířat. Ohlédl se na mě, zamrkal a potřásl hlavou, ve tváři zoufalý výraz, jako by mu taky bylo jasné, že tahle konverzace se neubírá dobrým směrem. „Všichni přece vědí, že sociopati nemají zvířata rádi, tos přece říkal, pamatuješ? Jen se na ni *podívej*.“ Kývl hlavou do strany.

Nad jeho poslední větou jsem jen pokrčila rameny a spíš jsem se soustředila na to důležitější. Takže si mě proklepl minimálně na instagramu... ale věděl ještě něco dalšího?

Ne, že by se mylil. Kromě pár selfíček nebo fotek s kamarády – a lidmi, o kterých jsem si myslela, že jsou moji kamarádi, ale nebyli – jsem vážně na internet dávala jen fotky jídla a zvířat, které jsem potkala. Tenhle fakt a všechny moje kufrы a krabice na zemi opodál byly

jen další připomínkou toho, že jsem tu chtěla zůstat, že tu mám něco na práci.

A tenhle kluk toho o mně buď věděl až moc, anebo vážně skočil na lep masce, kterou jsem si před světem nasazovala, všem těm lžím a trikům, které jsem musela používat, abych mohla být s člověkem, jehož jsem milovala. Připomnělo mi to, že jsem z instagramu nesmazala fotky svého minulého života. Musela jsem dávat pozor, aby žádná z nich nepůsobila až příliš romanticky, jinak by se na mě snesl hněv paní Jonesové.

Možná bych si měla profil zamknout, napadlo mě, nastavit ho jako soukromý, aby na něm ta ďábelská ženská nemohla slídit. Za poslední rok jsem nahrála jen hrstku fotek a u žádné jsem neoznačila polohu. Zvyk je železná košile.

Muž po mně letmo střelil očima a zase se podíval na svého syna. „Kde bereš dojem, že mi na tom záleží? I kdyby to byla Matka Tereza, stejně bych ji tu nechťel. Nechat cizí lidi, aby se ti potulovali kolem baráku, je nebezpečný.“

Technicky vzato bych se tu nepotulovala. Bydlela bych tady v garsonce nad garáží a nikoho bych neobtěžovala.

S každým dalším slovem, které tomu chlapovi splynulo ze rtů, se moje šance tenčily, takže mi bylo jasné, že musím zareagovat. Naštěstí jsem ráda napravovala věci a docela mi to šlo. „Přísahám, že nejsem psychopat. Za celý život jsem dostala jen jednu pokutu, za rychlou jízdu, a to jsem jela jen deset kilometrů nad limit. A na moji obranu se mi fakt chtělo čurat. Jestli si chcete ověřit, že jsem dobrý člověk, zavolejte mému strejdovi a tetě, potvrdí vám to. Nebo se klidně zeptejte mých synovců, ale těm budete muset napsat, protože telefon by vám nezvedli, ani kdybyste jim volali stokrát.“

Kluk se znovu ohlédl přes rameno a vytřeštil oči, ale jeho otec... no, řekněme, že se neusmíval, jen mě přes svého syna probodával pohledem. Už zase. Zamračil se, ale než stihl cokoli říct, jeho syn se ke mně přidal.

Bránil mě tiše, ale zapáleně, asi tu kytaru za tři tisíce opravdu hodně chtěl. „Já vím, že jsem to neměl dělat, ale vždyť budeš pryč celý měsíc, a navíc je to *holka* –“ I mezi ženami se našly sériové vražedkyně, ale tohle nebyla vhodná chvíle něco takového podotýkat. „Říkal jsem si, že se aspoň nebudeš tolik bát. Koupil jsem alarm na okna, chystal jsem se ho nainstalovat, a přes bezpečnostní zámky na dveřích se nikdo nedostane.“

Chlap jen zavrtěl hlavou a měla jsem pocit, že má zorničky o něco rozšířenější, než by je měl normálně. „Ne, Amosi. Ne. Takový bulíky mi na nos věšet nebudeš. Tohle nevyžehlíš, naopak, ještě víc mě štve, že jsi mi lhal. Co sis sakra myslel? A co bys řekl strejdovi Johnnymu, až by tě přišel zkontrolovat? Co? Nemůžu uvěřit, žeš za mými zády udělal něco takového i přes výslovný zákaz. Já se tě snažím ochránit, člověče. Copak je na tom něco špatného?“

Sklopil oči a zavrtěl hlavou, ramena svěsil tak nízko, že jsem si připadala jako vetřelec, že u něčeho takového vůbec jsem, že vidím čiré zklamání ze synovy zrady, které sálalo ze všech svalů jeho těla. Pak vydechl a zase hlavu zvedl, a tentokrát se podíval na mě. Viděla jsem na něm, jak moc ho čin jeho syna ranil. „Hned jak se vrátíme do domu, pošle vám refundaci,“ zabručel, „ale zůstat tady nemůžete. Tenhle byt vůbec nemělo být možný jakkoli rezervovat.“

Zajíkla jsem se. Minimálně vnitřně. Protože – ne.

Ne.

Ani mi nedošlo, že jsem svěsila ruce, už jsem je nedržela ve vzduchu a místo toho jsem si tiskla dlaně i s pepřákem k břichu a tělem mi vířila směs obav, paniky a zklamání.

Bylo mi třiatřicet a byla jsem jako strom, co mu opadalo listí, všechno, co ze mě dělalo mě, ale stejně jako strom jsem pořád ještě měla větve i kořeny. A už na mně rašily nové listy, jasně zelené a plné mízy. Musela jsem to zkusit. Musela jsem. Žádný podobný pronájem nikde nenajdu.

„Prosím,“ vydechla jsem a ani mě nezarazilo, jak skřehotavě to zní. Ted', nebo nikdy. „Chápu, že se zlobíte, máte na to plné právo. Nemám vám za zlé, že máte o syna starosti a chcete, aby byl v bezpečí, ale...“

Zlomil se mi hlas a já se za to nenáviděla, ale věděla jsem, že mi nezbývá než mluvit dál, protože jsem měla pocit, že mě nejen vyhodí na ulici, ale pro jistotu mě ještě postřelí. „Prosím. Přísahám, že budu potichu jako myška a nebudu nikoho otravovat. Když mi bylo dvacet, zkusila jsem marihuanu a zhulila se tak, že jsem dostala panický záchvat a málem jsem si musela zavolat sanitku. Když mi vytrhli moudrák, vzala jsem si vicodin a udělalo se mi po něm tak zle, že jsem se pozvracela. Pak už jsem se žádných opiátů ani nedotkla. Jediný alkohol, který mi chutná, je sladké bílé víno a pivo, a beztak piju jen zřídk. Jestli nechcete, ani se na vašeho syna nepodívám, ale prosím, prosím, dovolte mi tu zůstat. Zaplatím vám dvojnásobek nájmu, pošlu vám ho na účet klidně hned teď.“

Zhluboka jsem se nadechla a nasadila ten nejprosebnější výraz, jakého jsem byla schopná. „Pěkně prosím.“

Jeho pohled zůstal stejně neústupný jako předtím, hranatou čelist zatínal tak, že jsem to viděla i z dálky. Neměla jsem z toho vůbec dobrý pocit.

Při jeho dalších slovech mi zatrnulo. Zíral přímo na mě, husté obočí v absurdně pohledném obličejí sraštil do rovné čáry. Podobné rysy jste mohli najít jen na antických sochách, napadlo mě. Vznešené a majestátní. Nic v jeho tváři nepůsobilo nepatříčně. Semkl rty – tak plně, že by mu ženy utrácející majlant u plastických chirurgů mohly jediné závidět – do úzké linky. „Mrzí mě, jestli jste si dělala naděje, ale to nebude možný.“ Střelil tvrdým pohledem po svém synovi a zavrčel tak tiše, že jsem to skoro neslyšela – ale sluch jsem měla vynikající, jen on to ještě nevěděl: „O peníze tady nejde.“

Hrudník mi plnil strach, pomalu, ale jistě, a já měla pocit, že mi moje poslední šance mizí před očima. „Prosím,“ zopakovala jsem. „Ani o mně nebudete vědět. Jsem tichá a žádné návštěvy za mnou nechodí.“ Zaváhala jsem. „Zaplatím vám trojnásobek.“

Chlap ovšem nezaváhal ani na vteřinu. „Ne.“

„Tati,“ zkusil to znovu jeho syn, ale otec jen zavrtěl hlavou.

„Ty do toho nemáš co mluvit. A ještě nějakou dobu nebudeš mluvit vůbec do ničeho, je ti to jasný?“

Kluk zalapal po dechu a mně se rozbušilo srdce.

„Neposlechl jsi mě, Amosi. Kdyby si za mě na poslední chvíli nenášli jinýho hajného, byl bych teď v Denveru a neměl bych ani páru, co tu provádíš!“ vysvětloval muž tím svým tichým, ale o to vražednějším hlasem, a upřímně... vůbec jsem mu to neměla za zlé.

Sama jsem děti neměla – chtěla jsem, ale Kaden to neustále odkládal –, ovšem dokázala jsem si představit, jak bych se cítila, kdyby za mými zády něco takového provedlo moje dítě... i když jsem chápala jeho důvody. Toužil po drahé kytáře a hádala jsem, že je moc mladý na to, aby šel někam pracovat, anebo mu to jeho rodiče nedovolili.

Kluk nespokojeně zamručel a z jeho tichého zoufalství mi bylo jasné, že už mi skoro došel čas.

Promnula jsem si prsty, protože se mi zničehonic začaly potit ruce, a pokusila se ovládnout paniku, která začínala být silnější než moje vůle. „Všechno tohle mě mrzí, vážně. Mrzí mě, že se to celé stalo bez vašeho vědomí. Kdyby se do mého... no, já žádný byt nemám, ale kdybych ho měla, tak by mi taky vadilo, kdyby se tam jen tak nastěhoval někdo cizí. Svého soukromí si vážím nade vše. Jenže teď nemám kam jinam jít. Nikde tu není nic ke krátkodobému pronájmu. Já vím, že to není váš problém. Ale snažně vás prosím, nechte mě tady.“ Nadechla jsem se a podívala se mu do očí – z téhle dálky jsem nedokázala odhadnout, jakou mají barvu. „Neberu drogy, nepiju a nemám žádné jiné divné úchylky. Přísahám. Deset let jsem pracovala jako asistentka. A pak jsem... se rozvedla a teď začínám zase od nuly.“

Ramena a šíje mi strnula v hořkém roztrpčení, stejně jako každý den od chvíle, kdy se všechno zhroutilo. A stejně jako vždycky jsem se ho nesnažila potlačit. Jen jsem si ho ukryla hluboko v hrudním koši a tiše ho hýčkala. Nechtěla jsem zapomenout, chtěla jsem se poučit a to poučení využít k dobrým věcem, i když to bylo nepříjemné.

Protože abyste mohli ocenit to dobré ve svém životě, nesmíte zapomínat na to špatné.

„Prosím, pane Rhodesi, pokud se tak jmenujete,“ pronesla jsem tím nejklidnějším hlasem, jakého jsem byla schopná. „Klidně si udělejte kopii mojí občanky, i když jsem ji už posílala. Spousta lidí vám potvrdí, že jsem dobrý člověk. Dokonce ani nezabím pavouky. Klidně vašeho syna budu chránit, když to bude potřeba. Mám náctileté synovce, co mě zbožňují. Taký vám potvrdí, že nejsem úchyl.“ Přiblížila jsem se o krok a pak ještě o jeden a nespouštěla jsem z něj oči. „Měla jsem v plánu si to tu pronajmout na delší dobu, ale pokud to nepůjde, tak se po tom jednom měsíci odstěhuju, jen mě tu prosím do té doby nechte. Možná se mezitím uvolní něco jiného. Pronajala bych si něco ve městě, jenže na kratší dobu tam nic není, a já zatím nejsem připravená na dlouhodobější pronájem.“ Mohla bych si sice byt koupit, ale to vědět nemusel, jen by to vyvolalo další otázky. „Zaplatím vám trojnásobek a ani o mně nebudete vědět. A dám vám pětihvězdičkové hodnocení.“

To jsem možná dodávat nemusela, vzhledem k tomu, že ten muž garsonku nad svou garáží vůbec pronajímat nechtěl.

Přimhouřil oči, jen maličko, jeho husté tmavé obočí se prakticky nepohnulo, ale já si přece jen všimla, že se jeho výraz změnil. Na čele se mu objevila rýha a můj špatný pocit se vystupňoval.

Odmítne. Bylo mi jasné, že moji prosbu smete ze stolu a já budu v pytli a budu zase muset zamířit do hotelu.

Pak se ke mně znovu přidal jeho syn, mluvil trochu hlasitěji a znělo to, jako by ho ta představa opravdu nadchla. „Trojnásobek! Víš vůbec, kolik je to peněz?“

Jeho otec – možná Tobias Rhodes, možná ne – syna jen probodl pohledem a dál nehybně stál, celý napružený a naštvaný. Bylo vidět, že zuří.

Obrnila jsem se v očekávání toho nejhoršího. Zamítavé odpovědi. Nebyl by to konec světa, ale... i tak by to bylo nanic.

Mužova další slova kupodivu mířila k jeho synovi. „Nemůžu uvěřit, žes mi lhal.“

Kluk splaskl jako balonek, svěsil ramena a jeho hlásek byl najednou ještě tenčí. „Omlouvám se. Vím, že je to hodně peněz.“ Odmlčel se a ještě tišeji zopakoval: „Fakt se moc omlouvám.“

Muž si prohrábl vlasy a taky zjhl. „Zakázal jsem ti to. Říkal jsem ti, že to spolu nějak vymyslíme.“

Jeho syn nic neřekl, ale po chvíli kývl. Bylo vidět, že si připadá úplně malinký.

„Ještě jsme nedomluvili. Vrátime se k tomu potom.“ Neušlo mi, že sebou kluk trhl, ale spíš jsem se soustředila na jeho otce, který se ke mně otočil a probodl mě pohledem. Zvedl ruku a dlouhými, silnými prsty se poškrábal na temeni. Podle těch nášivek, které jsem si na lepším světle konečně mohla prohlédnout, jsem si byla poměrně jistá, že tenhle chlap je nejspíš hajný nebo lesník. Teď mě každopádně upřeně pozoroval.

Napadlo mě, že na něj přátelsky zamávám, ale neudělala jsem to. „Pěkně prosím, můžu tu zůstat, když zaplatím trojnásobek nájmu?“ zeptala jsem se místo toho.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem ruce nenatočila schválně tak, aby byl vidět vnitřek mého předloktí a on se mohl ujistit, že nemám v ohbí lokte žádné vpichy od injekčních stříkaček. Nechtěla jsem, aby měl pocit, že před ním něco skrývám. Teda, některé detaily jsem samozřejmě skrývala, ale do těch jsem ani nikomu jinému nic nebylo. Neublíží ani jsem, ani jeho synovi, prostě nikomu kromě mě. A tak jsem zvedla hlavu a přestala maskovat své zoufalství. Jedině to by snad mohlo zabrat v můj prospěch.

Moc hrdá jsem na to nebyla.

„Vy jste tu na dovolené?“ zeptal se muž, pořád v podstatě vrčel, ale mluvil pomalu, jako by pečlivě vážil každé slovo.

„Ne tak docela. Přemýšlím, že bych se tu usadila natrvalo. Jen se o tom nejdřív chci přesvědčit, ale taky mám pár věcí, které tady musím udělat.“ Ne pár, ale spoustu, nicméně radši to budu brát jedno po druhém.

„Co třeba?“

Pokřčila jsem rameny a řekla mu pravdu. „Chodit na túry.“

Povytláhl obočí, ale z jeho výrazu dál čísel zloba. Pouštěla jsem se na tenký led. „Na túry?“ pronesl, jako bych řekla orgie.

„Ano. Klidně vám dám seznam tras, které si chci projít.“ Názvy jsem vyčetla z mámina deníku a naučila se je zpaměti, takže jsem mu mohla všechny napsat. „V tuhle chvíli ještě nemám žádnou práci, ale najdu si ji a mám úspory. Z mého... rozvodového vyrovnání.“ Některé detaily mu asi svěřit můžu, aby se nemusel vyptávat nebo aby nepodlehł dojmů, že lžu a ve skutečnosti peníze nemám.

Dál si mě měřil chladným pohledem. Roztáhl prsty na volné ruce a pak ji sevřel v pěst. Dokonce se mu zachvělo chřípí. Mlčel tak dlouho, že i jeho syn se na mě znovu přes rameno ohlédl a vytřeštil oči.

Tomuhle klukovi šlo jen o moje peníze, což mi nevadilo. Vlastně mi připadalo vtipné, jak je mazaný. Moc dobře jsem si pamatovala, jaké je být mladá a bez práce a přitom chtít tolik věcí.

Jeho otec nakonec zvedl bradu a zhluboka se nadechl. „Zaplatíte trojnásobek?“ zeptal se tónem, z nějž bylo patrné, že ještě není tak docela přesvědčený.

„Šekem, kartou, přes PayPal nebo převodem na účet, klidně hned teď.“ Polkla jsem, a než jsem si to stihla rozmyslet, roztáhla jsem rty v úsměvu, který jsem už mockrát použila, když jsem se potřebovala dostat z nějaké šlamastyky. „Nebo pokud dáváte slevu za platbu v hotovosti, můžu zaplatit i v hotovosti.“ Málem jsem laškovně mrkla, ale včas jsem se zarazila, i když jen taktak. Tenhle chlap byl koneckonců nejspíš ženatý a taky byl pořád ještě naštvaný. A musela jsem uznat, že pravem.

„Převod na účet je rychlejší,“ ozval se tiše mladší z dvojice.

Už jsem se neudržela a vyprskla jsem smíchy, připlácla jsem si ruku na pusu a znovu se uchechtla.

Chlap se na syna ohlédl a jeho výraz jasně říkal, že se na něj pořád zlobí a jeho pozvánka mu nepřijde vtipná, ale už to nerozmazával

a obrátil se zpátky ke mně. Měla jsem pocit, že by nejradši zvedl oči v sloup, tak moc nemohl uvěřit tomu, co se chystal říct. „Tak v hoto-
vosti. A hned zítra, jinak poletíte.“

On snad...?

„Nelezte mi na oči, nechci ani vědět, že tu jste, stačí, když budu muset koukat na vaše auto,“ dodal, pořád se tvářil nasupeně, ale...

Ale neodmítl! Nechá mě tu bydlet! Možná!

„Na měsíc vás tu nechám, ale pak odsud vypadnete,“ dodal, aniž se mi přestal dívat do očí, jako by se mi snažil dát nezpochybnitelně najevo, že neexistuje možnost ho přemluvit k dlouhodobějšímu pronájmu a že bych měla být vděčná aspoň za ten měsíc.

Přikývla jsem. Pokud byl měsíc moje jediná možnost, tak to беру a nebudu kvůli tomu brečet ani trucovat. Když na to přijde, aspoň tím získám čas najít si nějaké jiné bydlení. Třeba i trvalejší, podle toho, jak mi to tu půjde.

Rozhodně jsem nemládla a občas je potřeba prostě si zvolit cestu a zůstat na ní. Přesně to jsem chtěla. Vydat se touhle cestou.

Takže... to ostatní začnu řešit až zítra.

Ještě jednou jsem kývla a čekala jsem, jestli něco nedodá, ale už se jen otočil ke svému synovi a ukázal na schodiště. Beze slova odešli a nechali mě v garsonce samotnou.

Možná jsem na sebe už neměla víc upozorňovat, jenže jsem si nemohla pomoci. Když už jsem z toho muže neviděla na schodišti nic než prostríběné vlasy na temeni, houkla jsem: „Děkuju! Ani o mně nebudete vědět!“

A... chlap se zastavil.

Což jsem poznala podle toho, že jsem dál viděla přesně ten samý kus jeho hlavy. Neotočil se, ale zůstal stát a já skoro čekala, že už nic dalšího neřekne, ale pak hlasitě vydechl – možná dokonce zavřel – a zdálo se, že zavrtěl hlavou, a pak odpověděl hlasem, jehož otrávený tón mi nebyl cizí, protože moje jakože-tchyně ho ovládala naprosto dokonale: „To teda doufám.“

Nezdvořák. Ale aspoň si to nerozmyslel! I když mi na chvíli zatrnulo.

Konečně jsem vydechla a části mého těla, o kterých jsem ani netušila, jak jsou napjaté, se uvolnily.

Měla jsem měsíc. Možná tu zůstanu i potom, a možná ne. Každopádně těch třicet dní využiju naplno.

Mami, jsem zpátky.

Kapitola druhá

Už asi podvacáté toho dne jsem se podívala na mobil a udělala jsem totéž, co v předchozích devatenácti případech.

Zase jsem ho odložila.

Nic nového mi nepřišlo – ne, že by mi poslední dobou vůbec chodilo tolik zpráv a e-mailů, ale stejně... neměla jsem žádný důvod telefon kontrolovat.

Včera večer jsem zjistila, že signál mám, jen když stojím vedle stolu a židlí přímo u okna. A zjistila jsem to tak, že jsem během telefonování přecházela po garsonce a najednou mi hovor prostě spadl. Budu si na to muset zvyknout, ale o nic nešlo. V pár menších městech, v nichž jsem se po cestě zastavila, to bylo podobné. Můj mobil chytil taky jeden signál wifi, dvě malé čárčky, ale byla zaheslovaná. Vsadila bych se, že je to wifi z hlavního domu a že nemám nejmenší šanci to heslo získat. Ale ani to mi nevadilo. Chvíli jsem možná doufala, že mobilní síť je tu tak slabá, protože zrovna někde vypadl vysílač, ale zdálo se, že je to normální stav a já mám smůlu.

Beztak jsem nic vědět nepotřebovala. Už jsem nechtěla být tolik závislá na mobilu. Chtěla jsem žít svůj život, a ne jen na internetu sledovat životy jiných lidí.

Jediná zpráva mi ten den přišla už ráno a byla od tety. Včera večer jsme si asi hodinu telefonovaly. A když jsem si esemesku přečetla, musela jsem se smát.

Teta Carolina: Jdi si ještě dneska koupit sprej proti medvědům
PROSÍM

Asi pro jistotu, abych nezapomněla, že mi to během včerejšího hovoru řekla nejmíň pětkrát. Asi deset minut mlela o medvědech, jako by si myslela, že zabíjejí lidi prostě jen tak z plezíru. Snažila jsem se to brát tak, že má o mě strach – nepřetržitě už celý rok. Viděla, v jakém stavu jsem byla, když jsem se k nim nastěhovala, se zlomeným srdcem a tak ztracená, že by mi nepomohly všechny kompasys světa.

Zdálo se, že to už je můj osud: pokaždé, když se mi zhroutí svět, skončím u tety a strejdy. Ale i když je rozchod s člověkem, o kterém jsem si myslela, že s ním strávím zbytek života, nesmírně bolestivý, ve srovnání se ztrátou mamky to nebylo nic. Což mi pomohlo získat perspektivu a uvědomit si, co je doopravdy důležité.

Měla jsem na tetu a strejdu štěstí. Ujali se mě a starali se o mě, jako bych byla jejich vlastní. Možná ještě líp. Chránili mě a zahrnovali mě láskou.

A jako by mi tetu během hovoru četla myšlenky, zasmála se. „Včera tady byl Leo –“ jeden z mých synovců, „– a pomohl mi dát tomu zloději zlodějskýmu k jeho albu jednohvězdičkové hodnocení. Založili jsme účet i tvému strejdovi a taky mu dali jednu hvězdičku. A těch špatných hodnocení tam byla spousta. Ha ha.“

Milovala jsem je nade vše.

„Minulý týden jsem mluvila s Yuki a říkala, že by si zasloužil, aby mu někdo místo hvězdiček dal emotikon hovínka,“ pověděla jsem jí.

Někde v pozadí se ozval můj strejda, který toho moc nenamluvil, ale zato uměl naslouchat. „Vsadím se, že on i jeho máma sílí, že jejich slepička, co snáší zlatá vejce, je pryč.“

Ušklíbla jsem se.

Protože i když jsem věděla, že to všechno nakonec bylo to nejlepší, co se mi mohlo stát, to neznamenal, že jsem dobrý člověk, který svému bývalému přeje jen to nejlepší.

Za to, co mi on a jeho matka udělali, mi zaplatí. Jednoho dne. Věděla jsem to já, věděl to i on. Byla jen otázka času, než se to dozví úplně všichni. Kaden si mohl najít někoho jiného, kdo mu bude psát

písničky... ale bude ho to stát majlant, zatímco já to předtím dělala z lásky. Zadarmo.

Teda ne úplně zadarmo, ale skoro.

Ať už pro něj ale bude psát kdokoli, nenechá ho, aby shrábl veškerou slávu. Jako jsem to udělala já.

Moje teta vzdychla a chvíli váhala. „Oro,“ oslovila mě nakonec. „Slyšela jsem od Betty – pamatuješ si Betty, moji kadeřnici? – No, říkala mi, že ho nedávno viděla na fotkách z nějaké slavnostní události, i s tou Tammy Lynn.“

Takže *ted'* se s holkou klidně fotit nechal. Ha. Jak příhodné.

Ne že bych žárlila. Ale nějaký pocit to ve mně vyvolalo.

Slabá hořkost mi na jazyku zůstala, než jsme spolu domluvily. Teta se mezitím vrátila ke spreji proti medvědům a sněhovým bouřím a tomu, jak se lidé v horách musejí uchýlovat ke kanibalismu, protože nejsou na sních připravení.

Řekla jsem si, že jí budu muset vysvětlit, že v Pagosa Springs jsou ve srovnání s jinými horskými městečky zimy docela mírné, aby se tolik nebála.

Dnešní ráno jsem strávila rozhodováním, co je potřeba udělat a v jakém pořadí to bude nejpraktičtější. Potřebovala jsem hotovost, abych mohla zaplatit nájem, a i když jsem díky svým krvavým penězům byla finančně za vodou, nic jiného jsem zatím na práci neměla. A taky jsem musela navštívit kamarádku.

A vedle toho jsem si potřebovala nakoupit. Poslední zbytky šunky a sýra jsem snědla ke snídani a neměla jsem nic k obědu ani večeri. A když už jsem tu chtěla nějaký čas pobýt a udělat si z téhle garsonky dočasný domov, měla bych začít aspoň s tím, co vážně nepočká.

A měla bych se do toho pustit hned.

Sešla jsem po schodech a vykročila ven a musela jsem se zastavit. Dorazila jsem sem tak pozdě, že jsem se nestihla rozhlédnout po krajině, a teď mě ten výhled dočista ohromil. Fotky garsonky na internetu byly všechny jen z interiéru a jeden celkový pohled na budovu.

Když jsme tu s mámou bydlely, náš byt byl mnohem blíž k městu, mezi vzrostlými borovicemi, které tvořily většinu lesa místního národního parku. Ale pamatovala jsem si, že okraje města připomínají spíš pouštní krajinu, a přesně tak to vypadalo tady. V Pagose převažovala sytá zeleň a hustý les, ale hranice Nového Mexika nebyla daleko, takže rozeklaná krása pouště tu nebyla až tak výjimečná. V kopcích kolem domu rostly křoviny a tu a tam cedr.

Bylo to svým způsobem neskutečné.

Kochala jsem se docela dlouho. Pak jsem se konečně podívala směrem k domu. Pořád tam parkovalo stejné SUV jako večer, ale žádné další auto nepřibýlo.

Stejně rychle, jako jsem po domě pohledem střelila, jsem se zas odvrátila. Poslední, co jsem potřebovala, bylo riskovat, že mě pan Rhodes – pokud to byl vážně on – nachytá, jak si prohlížím jeho dům, a pomyslí si, že se mu to nelíbí. Fakt jsem nestála o to, aby mě hned vyhodil. Klidně budu následující měsíc chodit ke svému autu se zavřenýma očima, když to jinak nepůjde.

Věděla jsem, proč tu jsem, a nehodlala jsem plýtvat časem, zvláště když jsem nevěděla, jak dlouho tu doopravdy zůstanu.

A nezůstávala bych tu, kdybych si nenašla dobrý důvod.

A proto jsem usedla za volant a vyrazila do města. Nebyla jsem si tak docela jistá, co budu dělat, ale věděla jsem, že něco udělat musím.

Odjela jsem dostatečný kus od domu a teprve pak jsem si v mapě v mobilu vyhledala trasu k bance. Věděla jsem, že má ve městě pobočku, to jsem si pro jistotu ověřila, ještě než jsem sem přijela. Do Denveru to odsud bylo pět hodin cesty a do Albuquerque čtyři. Pagosa Springs bylo opravdu město uprostřed divočiny a okolo byla jen další, ještě menší městečka, o kterých už vůbec nikdo neslyšel. Byly tu dva supermarkety, dvě menší banky a jedna pobočka nadnárodní, malinké kino a na tak malé město docela dost restaurací a hospůdek.

Vzhledem k tomu, jak málo tu bylo volného ubytování, mi mělo být jasné, že ve městě bude dost rušno. Ne že bych zapomněla na to, že

Pagosa Springs žije převážně z turismu. Když jsem byla malá, máma si na turisty přijíždějící na vrcholu léta stěžovala a nejvíc ji štvalo, když jsme u supermarketu musely zaparkovat až v úplně zadním rohu parkoviště.

Zbytek mých vzpomínek na Pagosu byl ovšem v mlze. Vypadalo to tu úplně jinak, vyrostla tu spousta nových budov, ale něco na tomhle městě bylo pořád... důvěrně známé. Kromě tohohle nového Walmartu.

Ale změna je koneckonců život.

V hrudi mi znovu vykvetla naděje. Jela jsem po silnici, a i když to tu nevypadalo tak, jak jsem si pamatovala, dost věcí tu působilo... jako bych se vrátila domů. Ale možná jsem si to jen namlouvala.

Tohle místo pro mě hlavně znamenalo nový začátek. Přesně to jsem chtěla. Jistě, zažila jsem tu jednu z nejhorších věcí, co se mi v životě staly, ale ostatní vzpomínky byly tak skvělé, že to nakonec převážily.

Můj život v Pagose právě začal a čas neúprosně ubíhal.

Banka. Nákup. Možná bych se mohla po městě projít a podívat se, jestli někde neshánějí zaměstnance, nebo si koupit noviny a projít inzeráty. Normální práci jsem neměla přes deset let a neměla jsem ani reference, které bych si chtěla uvést do životopisu. Ale taky bych se mohla podívat, jestli je v práci Clara.

A když mi zbyde čas, připojím se na internet a taky Kadenovi nechám jednohvězdičkové hodnocení.

* * *

Malá bílá cedule připevněná ve výloze hlásala jasně oranžovými písmeny PŘIJMEME PRODAVÁČE.

Zaklonila jsem hlavu a přečetla si název obchodu. VŠE PRO OUTDOOR. Skrz výlohu jsem uvnitř viděla zástup lidí, věšáky s oblečením a u protější zdi dlouhý pult ve tvaru L. Za pultem kmitala sem a tam žena a se zoufalým výrazem se snažila obsloužit co nejvíc zákazníků, kteří ukazovali na různé nápisy na stěně za ní. Přecházel jsem zvládla jen cosi o půjčovném.

Neměla jsem moc představu o tom, jakou práci bych si mohla najít, ale potom, co jsem dvě hodiny courala po obchodech a mapovala situaci, jsem za to byla ráda. Jediné podniky, které podle cedulí ve výloze přijímaly nové zaměstnance, byl rybářský obchod – na rybách jsem nebyla už spoustu let, takže tam jsem se ani neobtěžovala hlásit –, obchod s hudbou, kde zrovna hráli písničku, kterou jsem moc dobře znala a která mě donutila se okamžitě otočit na podpatku a zase odejít, a obuvnictví. Oba zaměstnanci, kteří se tam tou dobou vyskytovali, se zrovna vzadu hádali tak nahlas, že jsem slyšela každé slovo, takže ani tam jsem se zeptat nešla.

A teď jsem skončila tady, před obchodem na opačné straně města, než kde jsem se ubytovala.

Co jsem si pamatovala, VŠE PRO OUTDOOR byla prodejna a zároveň i půjčovna všeho, co člověk potřeboval pro nejružnější outdoorové aktivity – rybaření, stanování, lukostřelbu a tak podobně, podle ročního období.

A já jsem o ničem z toho nevěděla prakticky nic. Už dávno ne. Věděla jsem, že existují různé druhy rybaření. Muškaření... lov na udi-ci... a další. A to bylo zhruba tak všechno. Zнала jsem taky různé druhy luků... a kuší. Věděla jsem, co je to stan, a před mnoha lety jsem uměla stan postavit jako profík. Ale tím moje outdoorové vědomosti končily. Zjevně jsem už moc dlouho žila ve městě a s lidmi, kteří moc do přírody nevyráželi.

Na ničem z toho ale nezáleželo, protože jsem sem nepřišla nakupovat ani se ucházet o zaměstnání. Byla jsem tu z úplně jiného důvodu a upřímně řečeno jsem byla trochu nervózní.

Nebyla jsem s Clarou v kontaktu už skoro rok, od chvíle, kdy se mi všechno v životě sesypalo, napsala jsem jí vlastně jen k narozeninám. Clara ani nevěděla, že jsem se rozešla s Kadenem.

Nebo možná věděla, protože měl zjevně novou holku a s tou se na veřejnosti klidně fotil.

Jo, ten koláč s hovernem mu jednoho dne přijde.

Usoudila jsem, že jsem se o něm tenhle týden napřemýšlela už dost, a tak jsem myšlenky na něj zapudila a vešla do obchodu.

Jednou večer, když jsem byla v Utahu a zrovna jsem se nudila, jsem si našla fotky. Jako malá jsem občas chodila po škole ke Claře domů a její táta nás pak s sebou vzal do práce, takže když zrovna nepřišlo moc zákazníků, mohly jsme si v obchodě hrát nebo jsme se schovaly vzadu a dělaly jsme domácí úkoly. Teď se ale zdálo, že prodejna prošla nedávno renovací. Na podlaze byla nová dlažba a i všechno ostatní bylo nové a moderní. Vypadalo to skvěle.

A taky tu právě bylo hodně, hodně rušno.

Courala jsem se po obchodě a prohlížela si ženu za pultem, tu, kterou jsem předtím pozorovala přes výlohu. Zrovna obsluhovala nějakou rodinu a náctiletá holka vedle ní pomáhala dalšímu páru. Netušila jsem, kdo ta holka je, ale ženu jsem poznala hned. Osobně jsme se neviděly už dvacet let, ale celou tu dobu jsme udržovaly kontakt, přátelily jsme se na facebooku, a tak jsem věděla, jak teď vypadá.

Usmála jsem se a řekla si, že můžu klidně počkat, zpátky do své garsonky nad garáží jsem nespěchala. Obešla jsem stojan s oblečením a dobloudila k zadní části prodejny, kde visela velká cedule RYBAŘENÍ... a kde bylo mnohem méně lidí.

Zhruba ve výšce pasu tu na řadě háčků visely igelitové sáčky s různými pírkami a korálky. Hm. Sáhla jsem po jednom pytlíku, ve kterém bylo něco, co vypadalo jako kožešina.

„Můžu vám nějak pomoci?“ ozvalo se za mnou.

Clařin hlas jsem nepoznávala, ale z mého pozorování skrz výlohu mi bylo jasné, že na mě mluví buď ona, nebo ta náctiletá žába. A tenhle hlas nepatřil puberťačce.

A tak jsem se s úsměvem otočila a stanula tváří v tvář ženě, kterou jsem poznala díky všem fotkám, které za ty roky nahrála na facebook a na instagram.

Jenže když nasadila ochotný, zdvořilý úsměv někoho, kdo jedná se zákazníkem, bylo mi jasné, že ona mě nepoznala. Byla o pár centimetrů

vyšší, než jsem si pamatovala, a díky plným křivkám byla opravdu přitažlivá žena. Její otec pocházel z indiánského kmene Utů, což se odráželo v sytě hnědé barvě její kůže a vysokých lícních kostech, a mně bylo hned jasné, že je pořád stejně rozkošná a milá jako před lety.

„Ahoj, Claro.“ Culila jsem se tak moc, až mě bolely tváře.

Clara povytáhla obočí a její hlas zněl pořád stejně profesionálně. „Ahoj. Ty jsi...?“ Semkla oční víčka a já bych přísahala, že trochu pokývala hlavou, než tmavě hnědé oči zase otevřela a přejela mi pohledem po obličejí. „My se známe?“ pronesla pomalu.

„Znávaly jsme se. Na základce jsme byly nejlepší kamarádky.“

Clara na chvilinku svrátila tenké, tmavé a klenuté obočí a pak zničehonic otevřela pusku a zalapala po dechu. „Jé! Ty sis přestala barvit vlasy!“

Další malá připomínka života, který jsem nechala za sebou. Života, v němž mě paní Jonesová přesvědčila, ať se odbarvím na blond, „protože tak vypadáš mnohem líp“. Nenechala jsem se tím vyvést z míry a jen jsem přikývla. „Jo, už mám zase svoji barvu.“ Poslední zbytky blond, které mi neodrostly, jsem si před pár měsíci bez milosti ostrihala, takže jsem teď měla vlasy kratší než kdy dřív.

„Vždyť o tobě už rok nic nevím, ty náno pitomá!“ sykla na mě a dloubla mě do ramene. „Auroro!“

A než jsem se nadála, vrhla se mi kolem krku a já ji pevně objala.

„Co se stalo? Co tady děláš?“ vyhrkla, jen co se ode mě odtáhla. Byly jsme zhruba stejně vysoké a všimla jsem si, že mezi předními zuby má pořád stejnou mezírku. „Před pár měsíci jsem ti zkoušela psát, ale zpráva se nedoručila!“

Další připomínka. Ale to bylo v pohodě. „To je na dlouhý povídání, hlavní je, že jsem tady. Zatím na návštěvě, ale možná se tu usadím.“

Podívala se mi přes rameno, jako by si uvědomila, co jsem zatím neřekla. Hledala člověka, který tu se mnou měl být... kdyby to nebyl nebetýčný hajzl. „Jsi tu sama?“ zeptala se.

A myslela tím *Je tu s tebou Kaden?* Byla jedním z mála lidí, kdo o nás věděl. „Ano, už spolu nejsme.“ Usmála jsem se a na mysli mi znovu vytanul exkrementový koláč.

Clara zamrkala a chvíli jí trvalo, než přikývla, ale nakonec taky roztáhla rty do úsměvu. „No, doufám, že mi ten dlouhý příběh někdy povyprávíš. Tak co tu teda děláš?“

„Přijela jsem včera večer, tak jsem si řekla, že vyrazím do města. Hledala jsem nějakou práci a pak mě napadlo, že bych se mohla stavit i za tebou.“ Sice jsme se už nějakou dobu aktivně nekamarádily, ale v kontaktu jsme zůstaly. Už dvě dekády jsme si nikdy nezapomněly napsat k Děkuvzdání, Vánocům a narozeninám.

Ale od chvíle, co jsem se rozešla s Kadenem, jsem... tak trochu zmizela z povrchu zemského. Nechtělo se mi o tom mluvit víc, než co jsem jí dosud řekla.

„A fakt se tu chceš usadit?“

„Jo, takový je plán.“

Clara se tvářila překvapeně.

Chápala jsem, jak to na ni asi působí, a nedivila jsem se.

Budu jí muset vysvětlit, že jsem neměla jinou možnost, i když jsem už věděla, že to bylo to nejlepší, co se mi mohlo stát.

Clara zamrkala a pak se usmála ještě zářivěji a ukázala k pultu, zpoza nějž nás se zvědavým výrazem ve tváři pozorovala mladší dívka. Culík měla nakřivo a vypadala stejně unaveně jako Clara. Věděla jsem, že Clara děti nemá, takže to možná byla prostě jen brigádnice. Dnes tu nejspíš měly hodně napilno. A podle toho, kolik bylo hodin, mi bylo jasné, že se jim brzy začnou vracet zákazníci s vypůjčeným vybavením. „Pojď, půjdeme ke mně do kanceláře,“ navrhla Clara. „Popovídáme si. Musím dávat bacha, kdyby někdo něco potřeboval, ale chci slyšet *všechno*.“

Pousmála jsem se a přikývla a pak jsem se postavila naproti holce s culíkem a sledovala, jak Clara obchází pult. „Auroro, tohle je moje neteř Jackie. Jackie, tohle je Aurora, moje dávná kamarádka.“

Holčina trochu vykulila oči, nechápala jsem proč, ale pak na mě mávla.

„Ahoj.“ Taky jsem na ni mávla.

„A kde vlastně bydlíš? Říkáš, že dorazila včera večer?“ vyptávala se Clara.

„Bydlím směrem na Chimney Rock.“ To byl skalnatý útvar v národním parku, který začínal na opačném konci města. „A jo, přijela jsem včera pozdě večer. Dneska jsem vyrazila do města nakoupit si nějaké zásoby a porozhlédnout se po obchodech. A tak mě napadlo, že tě rovnou přijdu pozdravit.“

Věděla jsem, že Clařin otec asi před rokem vážně onemocněl, takže se přistěhovala zpátky do Pagosy z... Arizony? Bývala vdaná, ale asi před osmi lety jí manžel zemřel při autonehodě. Když o tom napsala na facebook, poslala jsem jí na jeho pohřeb květiny.

„To jsem ráda,“ usmívala se dál Clara. „Nemůžu uvěřit, že jsi vážně tady. A že jsi ve skutečnosti ještě hezčí než na fotkách. Tak trochu jsem doufala, že to jsou jen nějaké hodně dobré instagramové filtry, ale vidím, že nejsou.“ Potrásla hlavou.

„Nijak jsem se o to nezasloužila. A vůbec, jak se máš ty? Jak je na tom tvůj táta?“

Jen díky tomu, že jsem se naučila vnímat trápení jiných lidí, jsem si všimla, jak sebou nepatrně cukla. „Já se mám dobře. Mám tu hodně práce. A táta... táta je v pohodě. Vzala jsem to tu za něj na plný úvazek.“ Její výraz působil napjatě. „Už sem moc nechodí. Ale určitě by tě rád viděl, pokud se tu nějaký čas zdržíš.“

„Zdržím a taky bych ho ráda viděla.“

Clara zalétla pohledem ke své neteři a pak zase ke mně. Přimhouřila oči a zkoumavě si mě prohlédla. „A jakou vlastně hledáš práci?“

„Jakou práci nabízíš?“ zeptala jsem se v žertu. Copak jsem něco věděla o outdoorových aktivitách? Ne. Už dávno ne. Jen projít sekcí rybaření mi otevřelo oči.

Máma by byla zklamaná. Dřív jsme spolu chodily na ryby v jednom kuse. Občas jen samy dvě, ale pamatuju si, že někdy s námi vyrazili i její přátelé.

Ale teď už jsem o rybaření nevěděla ani ň.

A vážně jsem nepřeháněla. Polovinu věcí v tomhle krámě jsem vůbec nepoznávala. Možná i víc než polovinu.

Za těch dvacet let bez mámy se ze mě stala městská holka. Tábořit jsem za tu dobu nebyla ani jednou. Na ryby jsem párkrát jela se strejdou, ale taky naposledy snad před patnácti lety. Nebyla jsem si jistá, jestli bych vůbec dala dohromady názvy aspoň deseti druhů ryb.

Zaskočilo mě však, jak... no, jak překvapivě zaujatě se Clara tváří. „Já si nedělám legraci, Auroro. Nebo si teď necháváš říkat Ora?“

„Obojí je v pohodě.“ Zamrkala jsem. „A vážně jsem to myslela jako vtip. Tohle všechno je pro mě španělská vesnice,“ mávla jsem rukou za sebe. „Ale kdybych o tom něco věděla, hned si k tobě podám přihlášku.“

Clara dál jen mhouřila oči, jako by to vůbec nebrala jako žert. Vystřčila bradu. „Španělská vesnice?“

„Chvilí mi trvalo si vzpomenout, že těm návnadám a muškám tamhle vzadu se neříká ‚udělátka na chytání ryb‘.“ Zazubila jsem se. „Děsný, co?“

„Poslední kluk, co tu byl a pak dal výpověď, lidem tvrdil, že v řece San Juan se dají chytat lososi,“ utrousila suše Clara.

„A... dají?“

Clara se usmála a znovu odhalila mezírku mezi zuby a já jí úsměv opětovala. „Ne, nedají. Ale taky chodil každý den pozdě, a když si zrovna usmyslel, že nepříjde na svoji směnu, ani se neobtěžoval zavolat...“ Zavrtěla hlavou. „Promiň, nechtěla jsem tě takhle zavalit. Jen vážně potřebuju někoho na výpomoc a už jsem to zkoušela snad se všemi lidmi ve městě, co shánějí práci.“

Aha.

No...

Zavřela jsem pusu a nechala si to projít hlavou. Co by znamenalo pracovat s někým, koho znám? S kým mám nějaký vztah. Všichni víme, jak to pro mě dopadlo naposledy.

Bylo to super, a pak to jednoho dne přestalo být super.

Určitě bych našla i něco jiného, ale taky jsem věděla, že s Clarou bych vycházela skvěle. Posledních pár let jsem díky jejím veselým příspěvkům na sociálních sítích věděla, že je to pohodářka, což sice mohla být jen internetová přetvářka, ale o tom jsem pochybovala. Dokonce i když jí umřel manžel, nesla to statečně. A i přes zprávy jsme si rozuměly a dokázaly si ze sebe dělat legraci.

Neměla jsem co ztratit. Mohla jsem ze sebe leda udělat blbce, až se provalí, že fakt nemám žádné užitečné vědomosti o outdoorových aktivitách.

„Ne, to se neomlouvěj,“ řekla jsem obezřetně. „Já jen... nevím nic o táboření nebo rybaření, ale... pokud by ti to nevadilo... tak to zkusím. Učím se rychle a umím pokládat otázky,“ dodala jsem a sledovala, jak se její výraz mění ze zaujatého na zamyšlený. „Chodím včas, práce mi nesmrdí a skoro nikdy nejsem nemocná. A nevím, co by se muselo dít, abych nebyla dobře naladěná.“

Clara zvedla ruku a poklepala si ukazováčkem na bradu, dál se tvářila zadumaně, ale její lehce rozšířené zorničky dávaly tušit, že ji to fakt láká.

Přesto jsem chtěla, aby plně chápala, co se stane, když mě zaměstná, aby ji pak nic nepřekvapilo a celé to neskončilo zklamáním.

„Už hodně dlouho jsem jako prodavačka nepracovala, ale, v mém, ehm, posledním zaměstnání,“ naznačila jsem prsty ve vzduchu uvozkou, „jsem musela s lidmi jednat často.“

Clara našpulila rty a zalétla očima ke své neteři – Jackie – a pak se podívala zpátky na mě a krátce přikývla.

Nejspíš před ní nehodlala zmiňovat Kadena a to mi upřímně řečeno vůbec nevadilo. Čím méně lidí o nás bude vědět, tím líp. Jonesovi spoléhali na to, že dodržím slovo a nebudu o našem vztahu nikde nic vykládat, a nespletli se.

Jenže já o něm nemluvila hlavně proto, že jsem nechtěla do konce života být bývalá přítelkyně Kadena Jonese, ne, pokud to nebude nutné. Krucinál, fakt jsem doufala, že jeho matka bude dnes večer trpět menopauzálními návaly horka.

„Jen chci, aby bylo naprosto jasné, že vážně nemám ani páru o ničem, co tu prodáváte a půjčujete.“

Clare zacukalo v koutku rtů. „Moje předposlední zaměstnankyně tu vydržela dva dny. Ta před ní týden a pak mi přestala zvedat telefon. A těch deset před ní to samé. Mám dva brigádníky, tátovy kamarády, co sem zaskočí tak jednou dvakrát za měsíc.“ Clara zvedla hlavu a já bych odpřísáhla, že sebou trhla. „Pokud budeš chodit včas a nebudeš se flákat, naučím tě všechno, co bude potřeba.“

Jo, ten pocit, co se mi rozléval v hrudi, byl naděje. Pracovat s dávnou kamarádkou? Dělat něco, v čem by moje máma byla naprostá jednička? Možná to nakonec nebude tak zlé. „Učím se ráda,“ řekla jsem jí zcela upřímně.

Za svůj život jsem viděla tolik opatrně optimistických tváří a pohledů plných naděje, že jsem okamžitě poznala, že přesně tak se teď tváří Clara.

Musela být opravdu zoufalá, když byla ochotná mě zaměstnat, ať už jsme byly odvěké kamarádky, nebo ne.

„Takže...“ Clara se pevně chytila pultu. „Chceš tu pracovat? Dělat v podstatě holku pro všechno?“

„Jen jestli ti to nebude nepříjemný.“ Odmlčela jsem se a pokusila se o co nejzářivější úsměv. „Umím naslouchat. A vím, že obchod je obchod. Takže když tě tu začnu štvát, tak mi to řekneš, ano? Když nebude dost dobrá? A jen abys věděla, mám tu pronajaté bydlení na měsíc, a pokud se mi tu bude líbit, zůstanu i déle, ale zatím to nevím jistě.“

Clara zalétla pohledem k neteři, která na mě dál upřeně zírala, a pak kývla. „To беру. Hlavně když budeš chodit včas, a když se ti náhodou nebude chtít přijít na směnu, tak mi to aspoň dáš vědět dopředu.“

„Slibuju.“

„Ale musím tě varovat, moc peněz ti nabídnout nemůžu.“ Vyřkla číslo, které bylo jen kousek nad minimální hodinovou mzdou, ale i to bylo něco.

A s někým, kdo mě znal z dřívějšíka a koho jsem měla ráda, to bylo jasné znamení osudu.

A když vám osud do života přihraje něco dobrého, měli byste chytit příležitost za pačesy. A já byla připravená. Sice jsem neměla ani páru, co si se sebou počnu, ale tohle byl první krok. A jediný způsob, jak se v životě pohnout dál, je udělat tenhle první krok a občas je jedno, kterým směrem povede, hlavně když jste nezůstali stát na místě.

„Naučím tě s pokladnou a pak vymyslíme, co dalšího bys mohla dělat. Půjčovat vybavení nebo tak. Ale vážně to není zrovna nejlíp placená práce, tak jen chci, abys s tím byla srozuměná. Určitě ti to nevadí?“

„Nikdy jsem netoužila po milionech na účtu,“ odpověděla jsem vyhybavě a po kůži se mi rozlil pocit, který se až moc podobal úlevě.

„Chceš nastoupit hned od zítra?“

Naděje, která mi předtím vyklíčila v hrudi, rovnou vykvetla. „Zítřek mi vyhovuje.“ Nic jiného jsem stejně v plánu neměla.

Napřáhla jsem k ní ruku. Clara mě napodobila a důrazně jsme si potřásly.

Potom jsme se obě usmály. Clara sklonila hlavu, v koutku rtů jí zacukalo, v tmavých očích jí zajiskřilo. „Tak, tohle máme z krku,“ pronesla, „a teď mi všechno vyklop. Cos celou tu dobu dělala?“ V tu chvíli posmutněla a já věděla, co jí vytanulo na mysli – to, co jako temný mrak viselo nad všemi mými vztahy s lidmi, které jsem znala a kteří věděli, co se stalo s mojí mámou.

Nechtělo se mi mluvit ani o mámě, ani o Kadenovi, a tak jsem změnila téma. „No spíš cos celou tu dobu dělala *ty*?“

Naštěstí se Clara na udičku chytila a začala mi vyprávět o svém životě.

* * *

Večer jsem cestou zpátky do své garsonky měla ze sebe docela dobrý pocit. Nakonec jsem s Clarou a její neterí strávila dvě hodiny. Jackie bylo patnáct a byla sice tichá, ale hodně pozorná, s vykulenýma očima hltila každé Clařino slovo. Bylo mi jasné, že ji budu mít ráda.

Tenhle společně strávený čas jsem považovala za to nejlepší, co jsem za poslední dva měsíce svého života zažila – možná za ještě delší dobu. Cítila jsem se fajn, když jsem se zase bavila s někým, kdo mě znal, kdo nebyl úplně cizí. Navštívila jsem tolik krásných národních parků, turistických destinací a dalších míst, které jsem do té doby vídala jen v časopisech o cestování a na internetu, že jsem toho, jak jsem trávila čas před svým návratem do Pagosy, nemohla litovat. Přesně tohle jsem potřebovala a věděla jsem, že to, že si takovou volnost můžu dopřát, je svého druhu přepych.

I když to byl přepych, za který jsem zaplatila hodně vysokou cenu.

Čtrnáct promrhaných let jen za to, abych si dva měsíce mohla dělat, cokoli jsem si usmyslela. A na účtu jsem i tak měla ještě docela slušnou sumu, takže jsem si mohla dovolit nějakou dobu nepracovat. Ale věděla jsem, že mi dochází čas.

Nemělo cenu otálet, když jsem se chtěla usadit a zase začít znovu žít.

A teď jsem po konverzaci s dávnou kamarádkou měla naději, že to tu možná nebude tak marné. Že když tomu dám čas, mohla bych si tady pro sebe něco vybudovat. Tady jsem aspoň měla nějaké kořeny, což bylo víc, než jsem mohla říct o kterémkoli místě ve Spojených státech amerických, kromě Cape Coral a Nashvillu.

Proč nezapustit kořeny tady? běželo mi hlavou pořád dokola.

Když tu bez příbuzných a jen s pár přáteli dokázala žít máma, tak proč ne já?

Zajela jsem podle pokynů navigace na příjezdovou cestu a zahlédla před domem dvě auta. Bronco a pick-up s logem Správy národního parku. Ve všech velkých oknech zářila světla a já přemítala, co asi otec se synem právě dělají.

Pak mě napadlo, jestli je tam s nimi i nějaká máma, manželka nebo přítelkyně. Nebo třeba sestra. Nebo i další sourozenci. Ale to asi spíše ne, protože ten pokus pronajmout garsonku nad garáží by pro toho kluka byl mnohem těžší, kdyby měl sourozence, který ho mohl kdykoli napráskat.

O tom jsem něco věděla. Moji synovci mi občas nabízeli peníze, jen abych tetě a strejdovi neřekla o věcech, ze kterých by měli průšvih. Ale co jsem mohla vědět?

Mohla jsem je pozorovat jen zdálky. Pro hezké obličejce jsem měla slabost – většinou šlo o němé tváře, psy nebo mláďata jiných zvířat, ale občas jsem dala šanci i lidem. Nebylo by až tak nepříjemné si trochu víc prohlédnout mého nového bytného.

Zaparkovala jsem vedle garáže, vzala obálku s penězi, které jsem vybrala z bankomatu, a vystoupila z auta. Netoužila jsem po tom, aby mě ten sexy táta, který nechtěl ani vědět, že existuju, načapal při činu, a tak jsem dosprintovala ke dveřím domu, zaklepala a bleskově strčila obálku pod rohožku, tak aby ven čouhala jen půlka.

Pak jsem posbírala tašky s nákupem, sáhla po správném klíči a popíšišla si ke dveřím.

Potom, co jsem odešla od Clary a Jackie, jsem se chtěla vydat na rychlý nákup, ale nakonec mi zabral skoro hodinu, protože jsem netušila, kde co v supermarketu je. Povedlo se mi ale nakoupit chleba a zásobu věcí na sendviče, cereálie, ovoce, mandlové mléko a ingredience na pár rychlých večeří. Za posledních deset let jsem se naučila asi tucet rychlých, snadných receptů, které se daly uvařit v jednom malém hrnci – většinu času jsem si radši vařila sama, než abych využívala cateringu. A tyhle recepty se mi hodily i během uplynulých dvou měsíců, když jsem už měla plné zuby jídla z restaurací.

Drkla jsem do dveří bokem, abych je zavřela, ale ještě jsem se ohlédla k domu a v okně uviděla známou tvář.

Mladou tvář.

Na chvíličku jsem se zarazila a zamávala.

Amos nesměle zvedl ruku. Napadlo mě, jestli náhodou nedostal zaracha do konce života. Chudák kluk!

Ve svém dočasném domově jsem pak uklidila nákup, uvařila si a zhltna večeri. Potom jsem vytáhla z batohu mámin deník vázaný v kůži a vedle něj sešit s kroužkovou vazbou, který jsem si koupila v den, kdy jsem se rozhodla vrátit se do Pagosy. Našla jsem stránku, kterou jsem už sice uměla zpměti, ale stejně jsem ji chtěla znovu vidět.

Cestou z obchodu jsem projížděla kolem domu, v němž jsme spolu bydlely, a zanechalo to ve mně pocit, který připomínal pálení žáhy. Ale nebylo to pálení žáhy. Tenhle pocit jsem znala už moc dobře, takže mi hned došlo, o co jde. Dneska se mi zkrátka po mámě stýskalo víc než jindy.

Měla jsem štěstí, pamatovala jsem si toho o mámě hodně. Když zmizela, bylo mi třináct a spoustu věcí jsem si dokázala vybavit doce-la jasně. Čas mnoho detailů ohladil a některé vzpomínky rozředit, ale jedna z nejjasnějších byla na to, jak moc milovala čas strávený v příro-dě. Moje máma by jako prodavačka v obchodě VŠE PRO OUTDOOR byla hvězda, a když jsem se nad tím tak zamyslela... no, asi to byla ta nejdokonalejší práce, jakou jsem si mohla najít. Beztak jsem měla v plá-nu projít si všechny její oblíbené treky.

Možná jsem nevěděla nic o rybaření, táboření nebo lukostřelbě, ale dřív jsem s ní do přírody vyrážela a byla jsem si jistá, že kdyby se mi to nelíbilo, dávno bych na to zapomněla. Muselo to tedy něco znamenat.

Taky jsem si pamatovala, jak ráda si zapisovala všechno, co dělala. Takže měla i podrobné poznámky o své nejoblíbenější volnočasové činnosti na světě: o chození na túry. Vždycky říkala, že je to ta nej-lepší terapie, jakou kdy objevila – tehdy jsem to ještě nechápala, ale teď už jsem jí rozuměla.

Potíž tkvěla v tom, že si turistické trasy nezapisovala v pořadí od nejlehčí k nejobtížnější. Chodila na ně, jak se jí zachtělo, a já jsem za poslední dva týdny odvedla pořádný kus práce, abych si ke všem vy-hledala hodnocení obtížnosti a zjistila, jak dlouho která túra zabere.

Nebyla jsem zvyklá na vysokou nadmořskou výšku a taky jsem netušila, jak dlouho se nakonec v Pagosa Springs zdržím, a tak jsem potřebovala začít tou nejkratší a nejlehčí a postupně si přidávat. A o tom, na jaký trek vyrazím jako první, jsem měla jasno. Sice jsme se s Clarou nebavily o dlouhodobějším rozvrhu, ale když jsem odcházela, zkontrolovala jsem si na dveřích otevírací dobu a zjistila, že obchod měl v pondělí zavřeno. Domyslela jsem si, že to bude jeden z mých volných dní, a teď jsem potřebovala zjistit, jaké další volno dostanu. Pokud mě Clara bude chtít jen na částečný úvazek, tak super. Prostě se uvidí. Byla to dokonalá výchozí situace.

Měla jsem v plánu hned zítra začít skákat přes švihadlo, abych se trochu rozcvičila. Poslední dobou jsem skoro každý den chodila a běhala, pokud jsem zrovna nemusela někam řídit, ale nechtěla jsem hned první týden v Pagose dostat nemoc z nadmořské výšky, před čímž varovaly všechny turistické weby, které jsem navštívila. Jenže tady nebylo moc kam chodit. Mohla jsem jediné zajet do města, kde začínaly turistické stezky, nebo tam dojít po silnici, což mi nepřipadalo moc bezpečné.

Teď jsem si před sebe každopádně položila dva sešity a přečetla si mámin zápis. Tenhle byl skoro uprostřed jejího deníku. Máma si dělala zápisky jen o nových trasách, ale na svoje nejoblíbenější výšlapy vyrazela opakovaně. Tenhle deník si začala psát po mém narození. Měla jsem i starší deníky, ale to byly všechno hodně náročné a extrémní túry nebo túry v místech, kde bydlela předtím, než mě měla.

19. srpna

Piedra Falls

Pagosa Springs, CO

Snadné, 15 minut jedním směrem, trasa bez překážek

Vrátit se na podzim a zaplavat si v řece!

Vyrazím znovu

A vedle toho namalované srdíčko.

Pak jsem si to přečetla ještě jednou, i když jsem zápis četla už padesátkrát a vypálila jsem si ho do paměti.

V jednom z fotoalb, které se mi povedlo uchovat, byla fotka mě a mámy na téhle stezce z doby, kdy mi bylo asi šest. Byla to jednoduchá, krátká trasa, zhruba půlkilometrová, takže jsem usoudila, že pro začátek bude nejlepší. Zítra s Clarou pro jistotu proberu, kdy přesně budu mít volno, a pak to naplánuju... pokud mě teda na hodinu nevyhodí, až zjistí, že fakt nemám nejmenší tušení, co dělám.

Přejela jsem prstem po okraji deníku. Na papír už jsem radši nesašla ze strachu, že inkoust rozmažu nebo ho zničím, chtěla jsem, aby mi máminy zápisky vydržely co nejdéle. Měla drobný a nepřilíš uspořádaný rukopis, ale pořád jsem ji z něj cítila. Tenhle sešit jsem hýčkala jako poklad, byla to jedna z věcí, které jsem s sebou nosila pořád.

Po chvíli jsem ho zavřela a zamířila do sprchy. Zítra bych si do města měla vzít tablet a najít místo s dobrou wifi, abych si stáhla nějaké filmy a seriály. Možná že v Clařině obchodě wifi je. Zastavila jsem se u druhého ze dvou oken ve svém novém bytě, které jsem neotevřela hned, jak jsem vešla – zapomněla jsem, že tady většina budov nemá klimatizaci –, a vyhlédla z něj směrem k hlavnímu domu.

Byl mnohem víc osvětlený, než když jsem přijela. Ze všech velkých oken vepředu i po straně se linulo světlo. Auto s logem Správy národního parku ale bylo pryč.

Už podruhé jsem se zadumala nad tím, jak asi vypadá drahá polovička mého bytného.

Hmmm.

No, když už jsem stála na jediném místě v bytě, kde byl mobilní signál, a nic jiného jsem stejně na práci neměla... vytáhla jsem z kapsy telefon.

Do vyhledávacího řádku na facebooku jsem napsala TOBIAS RHODES.

Lidi s tímhle jménem mi to našlo jen pár a žádný z nich nebydlel v Coloradu. Jeden z výsledků měl jako profilovku fotku, která vypadala už docela staře – a tím myslím, že byla dost zrnitá, jako ze

starého mobilu, takže mohla mít třeba deset let – a na ní byl malý kluk se psem. Podle označení polohy pocházel z Jacksonvillu na Floridě.

Ani nevím proč, ale klikla jsem na ni. Někdo jménem Billy Warner mu asi před rokem dal na profil odkaz na článek o největší chycené rybě a jejím zápisu do *Guinnessovy knihy rekordů* a pod tím jsem našla další profilovou fotku, s tím samým chlapečkem, jen ještě mladším, a stejným psem. Následovaly dva komentáře, které jsem taky rozklikla.

První z nich napsal zase tenhle Billy Warner: Am je hezkej po mně

Druhý komentář byl odpověď na ten první a napsal ho Tobias Rhodes: Ani omylem

Am? To jako... Amos? Podle barvy kůže to mohl být on.

Vrátila jsem se zpátky na profil a sjela dolů. Moc příspěvků tu nebylo. Vlastně jen tři.

Jedna ještě starší profilovka, na které byl tentokrát jenom pes, velký a bílý. Tahle fotka byla přidána před dvěma lety.

Další post byl zase od Billyho, další odkaz na článek o rybaření, a i pod ním byly komentáře.

Co nejopatrněji – protože kdybych omylem olajkovala starý příspěvek, hanbou bych umřela – doslova bych si musela smazat profil a úředně si změnit jméno – jsem je rozklikla. Bylo jich celkem šest.

První napsal jakýsi Johnny Green a stálo v něm: Tak kdy pojedem na ryby?

Tobias Rhodes odpověděl: Přijed' na návštěvu a půjdeme, kdykoli budeš chtít.

Billy Warner přihodil: Johnny, Rhodes je zase single. Tak pojed'.

Johnny Green: Ty ses rozešel s Angie? No do hajzlu, tak jedem!

Tobias Rhodes: Vezmi i Ama.

Billy Warner: Přivezu ho.

Netušila jsem, kdo je Angie, nejspíš bývalá přítelkyně nebo možná i současná? Možná se k sobě vrátili. Možná to byla Amosova máma?

Stejně tak jsem neměla páru, kdo jsou Billy a Johnny.

Žádné jiné informace jsem ale na jeho stránce nenašla a neměla jsem dost odvahy, abych čmuchala i na dalších profilech.

Hmm.

Radši jsem appku zavřela, než omylem na něco kliknu.

Budu muset projet ještě instagram, uvidím, jestli nenajdu něco tam. Ano, to byl dobrý plán. Přinejhorším zainvestuju do dalekohledu a budu je špehovat naživo.

Pochválila jsem se za dobrý nápad a konečně zamířila do sprchy.

Zítřka mě čekal náročný den.

Musela jsem začít od základů budovat svůj nový život.

Kapitola třetí

Dvoulitrová lahev vody, i když to byla jen zhruba kilometr dlouhá túra? Ano.

Zbrusu nové turistické boty, které jsem prošlápla jen několikrát po bytě, takže z nich velmi pravděpodobně budu mít puchýře? Ano.

Dvě müsli tyčinky, i když jsem zrovna posnídala? Ano.

O dva dny později jsem byla připravená vyrazit. Měla jsem první den volna z práce a rozhodla jsem se konečně do toho prásknout a projít si stezku k vodopádům. Ve snaze předejít výškové nemoci jsem do sebe lila tolik vody, že jsem se v noci třikrát probudila a musela se jít vyčurat. Neměla jsem čas se potýkat s případnými následky, které se nejvíc podobaly kocovině.

Hlavně jsem doufala, že mě výšlap přivede na jiné myšlenky, protože v Clařině obchodě se mi vůbec nedařilo.

Už jen při pomýšlení na práci jsem si přestala prozpěvovat písničku od Spice Girls, která mi od rána zněla v hlavě.

Můj první a zatím jediný pracovní den byl přesně tak příšerný, jak jsem se obávala. Před tímhle jsem Claru varovala. Když jsem místo odpovědi na otázky dokázala na zákazníky jen tupě zírat, styděla jsem se tak, až mě to bolelo. Doopravdy fyzicky bolelo. Nebyla jsem zvyklá se cítit neschopně, muset se na spoustu věcí doptávat, protože jsem neměla ani nejmenší ponětí, co po mně zákazníci chtějí nebo o čem to mluví.

Rybářské korálky? Zátěžové broky? Doporučení? Při vzpomínce na to, jak zoufalé to včera bylo, jsem se ošila.

Potřebovala jsem vymyslet, jak to vyřešit, hlavně pokud jsem tu plánovala zůstat déle. Párkrát – zvláště když na mě zákazníci byli extra milí, pokud jsem něco nevěděla, a skoro blahosklonně mi domlouvali, ať si s tím nelámu *tu svoji hezkou hlavíčku*, což mě štvalo ze všeho nejvíc – mě napadlo, že prostě dám výpověď a nechám Claru, ať si najde někoho, kdo bude v obchodě víc co k čemu než já, ale stačilo mi vidět temné kruhy pod jejíma očima a bylo mi jasné, že ji v tom nemůžu nechat. Potřebovala pomoc, a i když jsem mohla leda tak markovat a tím jí tu a tam ušetřit sotva dvě minuty, bylo to aspoň něco.

Myslím.

Musela jsem prostě zatnout zuby a učit se rychleji. Nějak to zvládnout. To ale začnu řešit později, stres z toho, jak mizerně mi to v práci šlo, mě v noci připravil už o dost spánku.

Sešla jsem po schodech a vykročila ven, zamkla jsem za sebou dveře a pak jsem zamířila k autu, ale koutkem oka jsem u hlavního domu zahlédla pohyb.

Byl to Amos.

Seděl na židli na verandě a v ruce držel herní konzoli. „Ahoj,“ mávla jsem na něj.

Zarazil se, jako bych ho překvapila, a taky zvedl ruku na pozdrav. Jeho „čau“ neznělo zrovna nadšeně, ale ani nijak zle. Byla jsem si vcelku jistá, že se jen stydí.

A beztak jsem s ním neměla mluvit. Neviditelná. Měla jsem být pokud možno neviditelná.

„Měj se!“ houkla jsem na něj, hupsla do auta a vycouvala.

Aspoň že mě neviděl jeho táta.

* * *

O pět hodin později jsem znovu zaparkovala před garáží a v duchu jsem sama sobě ukazovala vztyčený prostředníček.

„Náno pitomá,“ nadávala jsem si už asi podesáté a snažila se ignorovat bolest v ramenou.

Brzo to bude ještě horší. Mnohem, mnohem horší. A mohla jsem si za to sama.

Díky všemu tomu času, který jsem trávila na čerstvém vzduchu v Utahu a v Arizoně, jsem byla krásně opálená. Jenže mě nenapadlo, že ve větší nadmořské výšce bude sluníčko mnohem prudší a UV paprsky nemilosrdnější.

Takže jsem se během krátkého treku k vodopádům a zpátky navzdory dobrému základu pěkně spálila. Kůže na ramenou mě pálila a sálalo z ní teplo. A to jen proto, že jsem se, já blbec, zapoměla namazat opalovacím krémem a pak jsem až moc dlouho seděla na balvanu a bavila se s postarším mužem a ženou, kterým nebylo dobře.

Na druhou stranu byla cesta autem k začátku stezky snad nejhezčí, co jsem kdy zažila, několikrát jsem musela zajet ke krajnici, abych se pokochala divokou krajinou a nenaštvala pomalou jízdu řidiče aut za sebou. Rovnou jsem těch zastávek využila k dalšímu čurání.

Cesta byla kouzelná. Působivá. Krajina jako z filmu. *Jak jsem na tohle mohla zapomenout?* Matně jsem si vzpomínala na to, když jsem tady byla s mámou, nic příliš konkrétního, ale něco ano.

Nic se ale nemohlo rovnat pocitu z pohledu na mocný vodopád. Nebyl nijak vysoký, ale protékala jím taková masa vody, že to byla nepřekonatelná podívaná. Upřímně řečeno jsem jen žasla. Jedině matka příroda ve vás mohla vyvolat pocit, že jste úplně maličtí. Na stezce i u vodopádů bylo docela hodně lidí, jedna rodina a několik párů mě poprosilo, jestli je nevyfotím. Pár fotek jsem si udělala i pro sebe a poslala je strejdovi, hned jak jsem zase na mobilu chytila signál. Odpověděl mi emotikonem palce nahoru a teta mi rovnou zavolala a sprdla mě, jestli jsem se nezbláznila, takhle přelézat rozbouřenou řeku po kmeni stromu, který přes ni spadl.

„Auvajs, au, au, au,“ mumlala jsem si pro sebe, když jsem vystoupila z auta a obešla ho. Vzala jsem si ze zadního sedadla batoh a lahev vody a drknutím lokte dveře zavřela. Znovu jsem zaúpěla bolestí.

Jenže jako naprostý blbec jsem na ni hned zas zapomněla a automaticky si přehodila popruh batohu přes rameno. Stejně rychle jsem ho zase shodila a zařvala tak, že to muselo znít, jako by mě někdo vraždil.

„Jste v pořádku?“ zavolal na mě hlas, který zněl tak trochu povědomě.

Otočila jsem se a uviděla Amose, jak sedí na verandě, na jiné židli než prve, ale pořád s herní konzolí v ruce. Oči si stínil dlaní a mžouřal na moje divadelní představení „vařený rak“.

„Ahoj. Jo, v pohodě, jen mám od sluníčka popáleniny druhého stupně. Nic hrozného,“ vtípkovala jsem, ale hned jsem zase sykla bolestí.

„Máme tu aloe vera,“ špitl tak potichu, že jsem ho skoro neslyšela. Málem jsem upustila batoh.

„Klidně si přijďte kousek vzít.“

Nenechala jsem se pobízet. Vytáhla jsem svůj švýcarský nožík, odložila batoh a vykročila k domu. Vystoupala jsem po pár schůdkách na verandu a Amos, v obnošeném tričku a ještě obnošenějších teplácích, které byly na pár místech děravé, ukázal do jednoho rohu, kde stál oranžový květináč a v něm aloe, vedle něj kaktus a cosi, co dřív byla rostlina, ale už to nějakou dobu bylo mrtvé.

„Děkuju,“ řekla jsem, klekla si vedle květináče a vybrala si hezký, velký list. Ohlédla jsem se a přistihla Amose, jak mě pozoruje. Uhnul očima. „Měl jsi z toho průšvih? Že jsi mi pronajal ten byt?“

Chvilí jen mlčel, ale pak váhavě a pořád stejně potichu odpověděl: „Jo.“

„Velkej průšvih?“

Další odmlka. „Mám zaracha,“ řekl a po další chvilí mlčení se zeptal: „Vy jste byla na túře?“

S úsměvem jsem k němu zvedla oči. „Jo. Vyrasila jsem k Piedra Falls. A pěkně jsem se spálila.“ Celý výšlap mi nakonec připadal

mnohem delší. Asi po pěti minutách už jsem ho měla plné zuby, nadávala jsem na žízeň a na to, že jsem si jen přelila vodu do malé lahve, kterou jsem našla v autě, abych s sebou nemusela tahat celou dvoulitrovku. Dýchal se mi mnohem hůř, než jsem čekala, ale to se změnilo s dostatečným tréninkem. Takže jsem se rozhodla si svoje funění a pocení tolik nevyčítat a soustředila jsem se na koruny stromů lemujících stezku.

Ale předsevzala jsem si, že začnu víc cvičit, hlavně kardio, protože, krucinál, jestli jednou vyrazím na nějaký z těch dvacetikilometrových treků – pokud budu moct, pokud tady nakonec zůstanu déle –, tak tam nechci zhebnout.

Sice jsem si po tom včerejším fiasku v práci nebyla jistá, jestli se mi tu bude dařit dost na to, abych mohla zůstat... ale ještě jsem neztrácela naději.

Na Floridě se po mně nikomu nestýskalo, ne doopravdy. Měli mě rádi, ale už si prostě zvykli, že bydlím daleko od nich, a určitě by jim připadalo divné, kdybych se vrátila. Strejda s tetou už byli zvyklí na svůj klid, i když mě přivítali s otevřenou náručí a pomohli mi vyléčit si zlomené srdce. Nebo aspoň skoro vyléčit. A jejich děti už taky měly svoje vlastní životy.

A mým kamarádům na mně záleželo, ale taky se nemohli věnovat jenom mně.

„Jak to?“ zeptal se po další chvíli ticha Amos.

„Hned na začátku stezky jsem potkala takový starší pár. Bylo jim špatně, tak jsem s nimi chvíli zůstala, než se jim přestala motat hlava a byli schopní se vrátit ke svému autu,“ vysvětlila jsem.

Amos neodpověděl, ale zatímco jsem řezala list aloe, viděla jsem, jak poklepává prsty o Nintendo. „Omlouvám se,“ prohodil, ale nezvedl od hry oči. „Že se táta naštvál. Měl jsem mu o tom říct, ale věděl jsem, že by mi to nedovolil.“

„To je dobrý.“ Teda nebylo to dobrý, ale jeho táta už ho seřval dost, tím jsem si byla jistá. Přece jen se mu klidně mohlo něco stát, kdyby si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Všechny cesty vedou k tobě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.